

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH**

40-032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

tel.: 32 255-27-75 fax: 32 251-86-72

e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl

REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OS/41.9/1040/2023/24716/AK

Katowice, 4 października 2024 r.

Decyzja

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r., Poz. 570), art. 138 § 1 pkt 1 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r., Poz. 572)

po rozpatrzeniu odwołań:

- z 20.11.2023r. Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z siedzibą w Katowicach przy Pl. Grunwaldzkim 8-10,
- z 5.12.2023r. stowarzyszenia Towarzystwo na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu przy ul. Leszczyńskiej 7,
- z 25.11.2023r. COMFORTEL Sp. z o.o. z siedzibą w Tychach przy ul. Dojazdowej 9b, FREMATO Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Tychach przy ul. Murarskiej 27, Gessmann Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Tychach przy ul. Murarskiej 30, SEN Sp. z o.o. z siedzibą w Tychach przy ul. Dojazdowej 9, CVGS Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Tychach przy ul. Przejazdowej 99 oraz P. Marii Sołtys – przedsiębiorcy prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą: Usługi Ciężkim Sprzętem Maria Sołtys z siedzibą w Tychach przy ul. Cielmickiej 51/7 reprezentowanych przez adwokata P. Krzysztofa Drewniaka (adres do korespondencji: Drewniak i Wróblewski Adwokaci Sp. p., 32 – 600 Oświęcim, ul. Mickiewicza 3A)

wniesionych od decyzji Nr 62/Ś/23 z 31.10.2023r. nr spr. KŚ-III.6220.3.AO. (KŚ-III.KW-01611/23) wydanej przez działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Katowice Naczelnika Wydziału Kształtowania Środowiska w Urzędzie Miasta w Katowicach o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia pn.: „Zakład Odzysku Energii w Tychach” zlokalizowany na działkach o nr. ewid. 1178/18, 1182/22, 1184/22, 1180/18, 1181/22, 1185/22 oraz 1187/23 przy ul. Dojazdowej 10 w Tychach

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca składu orzekającego – Anna Kajzerek-Dziwoki (sprawozdawca)

Członek składu orzekającego – Kamila Koziara

Członek składu orzekającego – Katarzyna Stebnicka

na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 października 2024 r.

orzekło

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję organu I instancji

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją, po ponownym rozpatrzeniu sprawy, organ I instancji orzekł jak to wskazano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem w sprawie.

Odwołanie od ww. decyzji wniosły strony wymienione powyżej w komparycji niniejszej decyzji. W odwołaniu Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach z siedzibą w Katowicach podniósł zarzut wydania zaskarżonej decyzji bez przeprowadzenia postępowania z udziałem społeczeństwa na etapie ponownego rozpatrywania sprawy. W uzasadnieniu podmiot ten wskazał, że skoro na etapie ponownego postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych

uwarunkowaniach materiał dowodowy został uzupełniony i sporządzona została jednolita treść raportu o oddziaływaniu na środowisko oraz to, że zgodnie z treścią decyzji SKO w Katowicach postępowanie powinno zostać przeprowadzone w I instancji ponownie w całości, to w ramach ponownego rozpatrywania sprawy należało również ponownie przeprowadzić postępowanie z udziałem społeczeństwa. W związku z ww. uchybieniem ocena oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, w ocenie odwołującego się, nie została przeprowadzona prawidłowo.

Z kolei w odwołaniu wniesionym przez stowarzyszenie Towarzystwo na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu podmiot ten, zaskarżając wydaną decyzję oraz postanowienie uzgadniające Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z 4.08.2023r., podniósł zarzuty: wydania decyzji przez niewłaściwy organ, nie uwzględnienia przy sporządzaniu raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko Krajowego planu gospodarki odpadami z 2028, braku uwzględnienia w raporcie informacji nt. emisji do powietrza benzo(a)pirenu w wyniku eksploatacji planowanego przedsięwzięcia, błędnego obliczenia w raporcie przewidywanej emisji dwutlenku węgla, braku przeprowadzenia konsultacji społecznych umożliwiających społeczeństwu zapoznanie się z dokumentami, tj. nową wersją raportu oraz uzgodnieniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach oraz wniesienie do nich uwag i zgłoszenie wniosków. Nadto wniósł o zobowiązanie inwestora do uzupełnienia projektu spalarni o węzeł do frakcjonowania, waloryzacji i sezonowania żużli oraz uwzględnienie wskazanych w odwołaniu stanowisk prezentowanych na stronach internetowych na podnoszone zarzuty i argumenty. W związku z tym wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz postanowienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z 4.08.2023r.

Natomiast pełnomocnik stron we wniesionym odwołaniu - zaskarżonej decyzji zarzucił:

I. obrazę prawa materialnego, a to:

1. art. 79 ust. 1 w zw. z art. 30 z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (u.o.o.ś.) poprzez zaniechanie zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu, przed wydaniem kwestionowanej decyzji,
2. art. 66 ust. 5 u.o.o.ś w zw. pkt. 5 oraz przypisem 5) załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z 27-01-2014 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. poz. 1169) – poprzez oparcie oceny konieczności porównania proponowanej techniki z BAT, w oparciu o wskazaną w raporcie wartość nominalną, a nie „największą ilość” możliwą do przetworzenia w normalnych warunkach pracy,
3. art. 66 ust. 1 pkt 3b) u.o.o.ś. poprzez wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia, podczas, gdy raport nie uwzględnia niezorganizowanych emisji lotnych związków organicznych (LZO) na obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia,
4. art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś. poprzez wskazanie jako alternatywnego wariantu – z kotłem fluidalnym, który nie stanowi rzeczywistej alternatywy dla planowanego przedsięwzięcia, a jedynie alternatywę jednego elementu, planowanej instalacji – która w istocie pozostaje taka sama,
5. art. 66 ust. 1 pkt 1 lit a i b u.o.o.ś. poprzez wydanie decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania przedsięwzięcia pomimo braku wyliczeń w zakresie efektywności energetycznej planowanej spalarni,
6. art. 66 ust. 1 pkt 11a) u.o.o.ś. poprzez wydanie decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania przedsięwzięcia pomimo, że raport nie jest kompletny i zawiera braki o zakresie odniesienia się do istotnych dokumentów strategicznych stosownie do art. 66 ust. 1 pkt 11a) u.o.o.ś.,
7. art. 77 ust. 1 pkt 2 u.o.o.ś w zw. z art. 7b kpa poprzez zaniechanie uzyskania opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego oraz Zarządu Zlewni Przedsiębiorstwa Państwowego Wody Polskie – w sytuacji, gdy organy te wyraziły opinię, o braku potrzeby prowadzenia oceny oddziaływania na środowisko tylko co do przedsięwzięcia kwalifikowanego jako instalacja opisana z § 3 ust. 1 pkt 82 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839 z późn. zm.), a nie jak to ma miejsce w aktualnie zaskarżonej decyzji także jako instalacji kwalifikowanych z:
  - § 3 ust. 1 pkt 35 lit a tego rozporządzenia oraz
  - § 3 ust. 1 pkt 37 lit. c tego rozporządzenia.
8. art. 82 ust. 1 w pkt 1 lit b i c u.o.o.ś poprzez zaniechanie ustalenia istotnych warunków korzystania ze środowiska dotyczących:

- a) stosowania kontrolowanego podciśnienia w hali (bunkrze) magazynowania odpadów do przetworzenia w instalacji, w celu minimalizacji uciążliwości odorowych,
  - b) zastosowania śluzy lub bram szybkobieżnych na wjeździe do hali (bunkra) magazynowania odpadów, w celu minimalizacji uciążliwości odorowych,
  - c) zastosowanie odpowiednich technik budowlanych zabezpieczających budynki przed ewentualnymi wstrząsami oraz osiadaniem, wynikającymi z eksploatacji pobliskich wyrobisk podziemnych.
9. art. 82 ust. 4 u.o.o.ś. poprzez przedstawienie stanowiska o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, u.o.o.ś.

II. obrazę przepisów postępowania:

1. art. 10 § 2 kpa poprzez braku powiadomienia o wnioskach odwołujących się oraz o wniosku inwestora o nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności,
2. art. 7 i 77 kpa poprzez zaniechanie zebrania i oceny dowodów na okoliczność niezorganizowanych emisji LZO oraz oceny możliwości kumulacji się tych zanieczyszczeń, oraz jak będzie zapewniona obsługa zakładu w razie konieczności ewakuacji z uwagi na zanieczyszczenie LZO z zagrożeniem dla ludzi.

Wobec powyższych zarzutów pełnomocnik stron wniósł o: pozbawienie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, następnie o uchylenie skarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ I instancji, przeprowadzenie dowodów z załączonych dokumentów.

Organ I instancji przekazał ww. odwołania wraz z aktami sprawy do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach. W piśmie przekazującym odwołanie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach organ ten ustosunkował się do podniesionych zarzutów i wniósł o utrzymanie decyzji w mocy.

W toku postępowania odwoławczego do Kolegium wpłynęły pisma Towarzystwa na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu z 14.03.2024r. oraz z 12.04.2024r. oraz pismo wnioskodawcy z 27.05.2024r. Pełnomocnik wnioskodawcy dwukrotnie także stawiał się w siedzibie organu odwoławczego w dniach 19.02.2024r. oraz 15.04.2024r. celem zapoznania się z aktami sprawy. Z czynności tych zostały sporządzone protokoły.

Kolegium ustaliło, że odwołania są dopuszczalne i zostały wniesione z zachowaniem terminu, wobec czego przystąpiło do merytorycznego rozpatrzenia sprawy i stwierdziło, co następuje.

Podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia sprawy stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024r., Poz. 1112) - w skrócie: „ustawa - oos” lub „ustawa”. Stosownie do art. 71 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. W myśl ust. 2 tego artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 29, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2, ust. 2a i ust. 2b ww. artykułu. W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane. W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Stosownie do postanowień art. 74 ust. 1 ww. ustawy do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć:

- 1) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – kartę informacyjną przedsięwzięcia (pkt 2);
- 2) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie; (pkt 3);
- 3) mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3 a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3; (pkt 3a);
- 4) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a. (pkt 6);

W myśl ust. 1a ww. artykułu jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 10, nie wymaga się dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6. W razie wątpliwości organ może wezwać inwestora do dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, w zakresie niezbędnym do wykazania, że liczba stron postępowania przekracza 10. Stosownie do ust. 3 tego artykułu jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z ust. 3a przepisu, stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

W myśl art. 75 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy, organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest w przypadku pozostałych przedsięwzięć - wójt, burmistrz, prezydent miasta.

Zgodnie z treścią art. 77 ust. 1 ustawy - ooś, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i, w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim, z dyrektorem urzędu morskiego (pkt 1), zasięga opinii organu, o których mowa w art. 78 ustawy (to jest właściwego organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej), w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 – 3a, 10 – 19 i 21 – 29, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (pkt 2), uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (pkt 4).

W myśl art. 79 ust. 1 ustawy przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach

którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Zgodnie z treścią art. 80 ust. 1 ustawy jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl ust. 2 zd. 1 tego artykułu właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (...).

W myśl art. 81 ust. 1 ustawy jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika brak możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji, spośród wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, wariant dopuszczony do realizacji. W przypadku braku możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantach, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, oraz w przypadku braku zgody wnioskodawcy na wskazanie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wariantu dopuszczonego do realizacji, organ odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia. W świetle ust. 2 ww. artykułu, jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody. Z kolei w świetle ust. 3 ww. artykułu jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. – Prawo wodne, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację tego przedsięwzięcia, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy.

Przepis art. 82 ust. 1 ustawy określa, co winna zawierać decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wydana po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Zgodnie z treścią ust. 3 ww. przepisu charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. W myśl ust. 2 tego przepisu uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

- 1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:
  - a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
  - b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
    - ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
    - uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1
    - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl ust. 3 tego przepisu organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydana po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, niezwłocznie po jej wydaniu, podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1, a także udostępnia na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji. W informacji wskazuje się dzień udostępnienia treści decyzji.

W myśl art. 86 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy

- 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji;
- 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1;
- 3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.

W myśl art. 86a ustawy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekazuje ostateczne decyzje, o których mowa w art. 71 ust. 1, wraz z kopią załączników organowi ochrony środowiska, o którym mowa w art. 378 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska.

Zgodnie z art. 86c tej ustawy wykonanie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o ile przedsięwzięcie jest realizowane.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko następuje w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 2019, poz. 1839 z późn. zm.). Przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane przez organ I instancji jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko wymienione w powyższym rozporządzeniu w:

§ 3 ust. 1 pkt 82 - instalacje związane z przetwarzaniem w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 41-47, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, o zainstalowanej mocy elektrycznej nie większej niż 0,5 MW lub wytwarzających ekwiwalentną ilość biogazu rolniczego wykorzystywanego do innych celów niż produkcja energii elektrycznej, a także miejsca retencji powierzchniowej odpadów oraz rekultywacja składowisk odpadów,

§ 3 ust.1 pkt 35 lit. a - instalacje do podziemnego magazynowania:

a) ropy naftowej,

- inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 22, z wyłączeniem instalacji do magazynowania paliw wykorzystywanych na potrzeby gospodarstw domowych, zbiorników na gaz płynny o łącznej pojemności nie większej niż 20 m³ oraz zbiorników na olej o łącznej pojemności nie większej niż 3 m³,

§ 3 ust.1 pkt 37 lit. a oraz lit. c - instalacje do naziemnego magazynowania:

a) ropy naftowej,

c) substancji lub mieszanin, w rozumieniu odpowiednio art. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia nr 1907/2006, niebędących produktami spożywczymi,

- inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 22, z wyłączeniem instalacji do magazynowania paliw wykorzystywanych na potrzeby gospodarstw domowych, zbiorników na gaz płynny o łącznej pojemności nie większej niż 10 m³ oraz zbiorników na olej o łącznej pojemności nie większej niż 3 m³, a także niezwiązanych z dystrybucją instalacji do magazynowania stałych surowców energetycznych.

Z kolei podstawę procesową wydania decyzji przez Kolegium jako organu odwoławczego stanowią normy zawarte w art. 138 kpa. Zgodnie zatem z art. 138 § 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. W myśl § 2a tego artykułu jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów. W świetle § 2b tego artykułu przepisu § 2 nie stosuje

się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4. Z kolei, stosownie do postanowień § 4 w. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 kpa wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Po analizie zatem stanu prawnego i faktycznego sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach orzekło o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji organu I instancji na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa, ponieważ stwierdziło, że decyzja ta jest prawidłowa. Zważyć należy, że decyzja o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji nie jest decyzją o zatwierdzeniu decyzji organu I instancji. Utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji to utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia (osnowy) zawartego w tej decyzji i oznacza, że rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest identyczne (pokrywa się) z rozstrzygnięciem zawartym w decyzji organu I instancji, ponieważ organ II instancji doszedł - w wyniku swojego postępowania w sprawie - do takiej samej konkluzji, jak organ I instancji.

Kolegium podzieliło zatem stanowisko organu I instancji zajęte w wydanej decyzji. Jednocześnie stwierdziło, iż organ I instancji przeprowadził postępowanie w sprawie w sposób prawidłowy i zebrał cały materiał dowodowy niezbędny do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Organ I instancji, w ocenie Kolegium, przeprowadził postępowanie zgodnie z przepisami ustawy – ooś oraz przepisami kpa, wypełniając obowiązki płynące z art. 10 § 1 kpa i art. 9 kpa oraz uwzględniając zalecenia Kolegium podniesione w uprzednio wydanej decyzji, prawidłowo sporządził uzasadnienie wydanego rozstrzygnięcia zgodnie z przepisami art. 107 § 3 kpa w zw. art. 85 ust. 2 ustawy – ooś w zw. z art. 11 kpa. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w całej rozciągłości podzieliło stanowisko organu I instancji, nie znajdując podstaw do podważenia ustaleń poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Kolegium w oparciu o akta sprawy przekazane przez organ I instancji i po zbadaniu zarzutów odwołań, dokonało ustaleń, których skutkiem jest wydanie niniejszej decyzji utrzymującej w mocy decyzję organu I instancji.

Wskazać przyjdzie, że decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy - ooś,
  - wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy - ooś lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części,
- a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Zauważyć bowiem należy, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia jest decyzją związaną. Z treści przepisów ustawy wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji, w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w przepisach prawnych, stanowiących podstawę wydania decyzji negatywnej odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań. Wydanie decyzji negatywnej tj. odmawiającej określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia następuje w przypadkach:

- niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został on uchwalony, nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych dla przedsięwzięć wymienionych w art. 80 ust. 2 zd. 2 ustawy – ooś,
- odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez właściwy organ współdziałający;
- gdy z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany, a wnioskodawca nie zgadza się na ten, wskazany przez organ – wariant dopuszczony do realizacji (art. 81 ust. 1 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 ustawy),

- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy (art. 81 ust. 3 ustawy – oos).

W każdym innym przypadku organ jest zobowiązany do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia. Przeprowadzenie postępowania w sprawie winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym przy prawidłowym ustaleniu podmiotów, którym w myśl obowiązujących przepisów prawa służyć będzie status strony w tym postępowaniu.

Przystępując zatem do rozpatrzenia przedmiotowej sprawy wskazać przyjdzie, że z akt sprawy wynika, iż planowane do realizacji przedsięwzięcie polegać będzie na wybudowaniu Zakładu Odzysku Energii w Tychach, w którym będzie funkcjonowała instalacja składająca się z jednej linii technologicznej o wydajności nominalnej 25 075 Mg/rok, przystosowana do termicznego przekształcania paliwa wytworzonego na bazie pozostałości z sortowania odpadów komunalnych (RDF/pre-RDF, w tym odpady biodegradowalne) o wartości opałowej w zakresie od 9 do 15 MJ/kg. Nominalna godzinowa wydajność instalacji będzie wynosiła 2,95 Mg/h. Odzyskana w ramach procesu energia cieplna, będzie kierowana do miejskiej sieci ciepłowniczej. Planowana inwestycja zostanie zlokalizowana przy ul. Dojazdowej 10 w Tychach, na działkach o numerach ewidencyjnych 1178/18, 1182/22, 1184/22, 1180/18, 1181/22, 1185/22, 1187/23, zajmujących powierzchnię ok. 1 ha. Planowana inwestycja zlokalizowana będzie na terenie obecnej kotłowni węglowej należącej do PEC Tychy. Przedmiotowy teren znajduje się w północno-zachodniej części miasta Tychy. Dojazd do terenu planowanej inwestycji będzie się odbywał z ul. Mikołowskiej (droga krajowa nr 44) przez ul. Dojazdową. Z akt wynika, że przeznaczony pod zabudowę teren nie jest wartościowy przyrodniczo. Jest to typowy teren przemysłowy posiadający jedynie pasy zieleni (trawniki) wzdłuż granic istniejącej kotłowni, obsadzone kilkuletnimi drzewami oraz tujami, w najbliższej okolicy znajdują się tereny wykorzystywane przemysłowo (strefa przemysłowa). Teren przeznaczony na realizację inwestycji jest obecnie zagospodarowany przez zabudowania kotłowni węglowej, skład węgla, parking dla samochodów, stację trafo, portiernię, budynek biurowy, budynki magazynowe. Część ww. obiektów przewidziana jest do wyburzenia w związku z realizacją zamierzenia. Jak wynika z akt planowana do realizacji instalacja do termicznego przekształcania paliwa z odpadów będzie składała się z następujących węzłów: przyjęcia i buforowania wsadu, spalania, odzysku energii, przetworzenia energii, oczyszczania spalin oraz automatyki i pomiarów. W ramach przedsięwzięcia zostanie zamontowany kocioł odzyskowy z rusztem o mocy wprowadzanej w paliwie ok. 9,8 MW i sprawności cieplnej minimum 84%. Przedmiotowa instalacja będzie charakteryzowała się następującymi parametrami: - nominalna roczna wydajność instalacji – 25 075 Mg/rok, - nominalny czas pracy linii termicznego przekształcania -8500 h/rok, - nominalna godzinowa wydajność instalacji - 2,95 Mg/h, - nominalna wartość opałowa wsadu -12,0 GJ/Mg - zakres tolerowanej przez instalację wartości opałowej wsadu - od 9 do 15 GJ/Mg, - moc wprowadzana w RDF / pre-RDF - 35,4 GJ/h (9,83 MW), - sprawność kotła - 84%, - moc kotła (odzyskowego z rusztem) - ok. 9 MW, - system odzysku energii - turbina parowa. Z kolei do termicznego przekształcania kierowane będą następujące rodzaje odpadów: - 19 12 12 - odpady frakcji nadsitowej po mechanicznej obróbce odpadów komunalnych w ilości do 25 075 [Mg/rok], - 19 12 12 - pozostałości z doczyszczania odpadów selektywnie zebranych w ilości do 25 075 [Mg/rok], - 19 12 10 - paliwo alternatywne RDF w ilości do 25 075 [Mg/rok], - 19 05 99 - stabilizat nie spełniający wymagań normatywnych do składowania (opcjonalnie) w ilości do 7523 [Mg/rok], - 19 05 01 - biosusz (opcjonalnie) w ilości do 7523 [Mg/rok], przy czym łączna masa odpadów w ciągu roku wyniesie nie więcej niż 25 075 [Mg/rok]. Odpady będą dostarczane samochodami przystosowanymi do transportu odpadów na teren ZOE. Rozładunek odpadów będzie następował w hali wyładunkowej, do zagłębionego bunkra magazynowego, wykonanego jako szczelna wanna. Alternatywnym rozwiązaniem rozładunku/magazynowania odpadów będzie rozładunek do hali magazynowej, w której znajdować się będą stanowiska/boksy magazynowania odpadów. Pojemność hali magazynowej/bunkra umożliwi magazynowanie i uśrednianie składu odpadów w ilości wystarczającej do pracy instalacji przez ok. 3-5 dni. Odpady z boksów będą kierowane do leja zasypowego węzła spalania. Lej zasypowy będzie wyposażony w mechaniczne odcięcie dopływu paliwa do rusztu oraz będzie posiadał układ detekcji cofnięcia się płomienia uruchamiający układ gaszenia. Następnie odpady zostaną skierowane na ruszt, który będzie odpowiednio chłodzony z wykorzystaniem powietrza lub wody. Ruszt będzie

przystosowany do spalania na nim odpadów o wartości opałowej w przedziale 9,0-15,0 GJ/Mg (nominalna wartość opałowa przewidywanego wsadu będzie wynosiła ok. 12,0 GJ/Mg). Palenisko rusztowe podzielone będzie na strefy spalania z dostępem powietrza pierwotnego. Komora paleniskowa w linii technologicznej spalania wyposażona zostanie w palnik lub palniki rozruchowo-wspomagające zasilane gazem lub olejem napędowym grzewczym lub olejem opałowym lekkim. Żużel z rusztu kierowany będzie przez odpowiedni kanał, poprzedzony przepustnicą regulującą jego strumień do mokrego odzūżlacza. Żużel usuwany będzie z odzūżlacza poprzez kanał wyjściowy, np. za pomocą wypychacza o napędzie hydraulicznym lub przenośnika zgrzeblowego. Z odzūżlacza żużel kierowany będzie przenośnikiem taśmowym do bunkra/magazynu żużla. Jako alternatywne rozwiązanie wskazano kierowanie żużla do jednego z dwóch kontenerów (wypełnianych na przemian). Poziom napełnienia poszczególnych kontenerów kontrolowany będzie automatycznie, a obsługa informowana będzie o konieczności wymiany napełnionych kontenerów. Żużle odbierane będą przez wyspecjalizowane przedsiębiorstwa zajmujące się ich odzyskiem (np. w procesach frakcjonowania i waloryzacji). Z kolei odzysk energii z paliwa odbywał się będzie w kotle odzyskowym, gdzie energia gorących spalin będzie ulegała przekształceniu w energię nośnika zasilającego węzeł przetworzenia energii. Oczyszczanie gazów z zanieczyszczeń kwaśnych prowadzone będzie przy użyciu reagenta wapiennego (Ca(OH)_2 lub CaO) metodą półsuchą. Reagent i spaliny mieszane będą w oddzielnym reaktorze, do którego reagent wprowadzany będzie w postaci suchej. Reagent aktywowany będzie dodatkowo przez rozpylenie w reaktorze wody w ilości gwarantującej jej całkowite odparowanie. Do reaktora kierowany będzie również w odpowiedniej proporcji odebrany w odpylaczu końcowym pył z resztkami nieprzereagowanego reagentu (recykulacja reagentu). Może być również zastosowana metoda sucha wykorzystująca reagent sodowy (kwaśny węglan sodu NaHCO_3). Z kolei oczyszczanie końcowe spalin z pyłu i pozostałości z oczyszczania spalin prowadzone będzie w wysokosprawnym filtrze tkaninowym wyposażonym w układ automatycznego oczyszczania powierzchni filtrujących. W planowanym systemie oczyszczania spalin przewidziano układ recykulacji sorbentów, które nie uległy reakcji ze związkami oczyszczanych gazów. Sorbenty te wylapywane będą na wysokoefektywnym filtrze tkaninowym, a następnie częściowo zawracane do procesu celem ich pełniejszego wykorzystania przy pracy z ciągłym nadmiarem aktywnego sorbentu. Ilość podawanych do procesu reagentów wyliczana będzie przez automatykę stosownie do danych z analizatora spalin oraz nastaw określających skład paliwa. Poza procesem redukcji zanieczyszczeń kwaśnych ze spalin usuwane będą również związki organiczne oraz metale ciężkie. Proces adsorpcji metali ciężkich i związków organicznych prowadzony będzie na powierzchni węgla aktywnego. Jako adsorbent wymieniony został np.: monomorficzny węgiel aktywny, amorficzny koks aktywny z węgla brunatnego. Mieszanina gazowo-pyłowa wychwytywana będzie następnie na rękawach filtra workowego. Odseparowane na filtrze tkaninowym zanieczyszczenia (mieszanina pyłu, zużytych i niewykorzystanych reagentów oraz węgla aktywnego) zbierane będą na dnie jednostki filtracyjnej, a następnie transportowane szczelnymi przenośnikami do silosu magazynowego pozostałości z oczyszczania spalin. Silosy, do których kierowane będą pyły kotłowe oraz pozostałości z oczyszczania spalin będą opróżniane w regularnych interwałach czasowych. Odpady te za pomocą autocystern wywożone będą poza instalację, do zewnętrznych odbiorców zajmujących się przetwarzaniem tego typu odpadów. Instalacja wyposażona zostanie w instalację monitoringu i kontroli poziomu stężeń substancji zanieczyszczających w spalinach (pyłu ogółem, SO_2 , NO_x w przeliczeniu na NO_2 , CO , HCl , substancje organiczne w postaci gazów i par wyrażone jako całkowity węgiel organiczny oraz HF) oraz aparaturę służącą do pomiaru parametrów spalin, potrzebnych do bieżącego standaryzowania wyników pomiarów i ich porównywania z wartościami dopuszczalnymi. Parametrami tymi będą: temperatura, ciśnienie i wilgotność spalin, strumień objętości oraz stężenie tlenu w spalinach. Wyżej określone zanieczyszczenia gazowe i pyły będą mierzone w sposób ciągły. Pomiary emisji w odniesieniu do metali oraz dioksyn i furanów będą prowadzone w sposób okresowy. Pomiar realizowany będzie na przewodzie kominowym (na kanale odlotowym spalin - wlocie do komina lub w samym kanale kominowym lub strefie końcowej wylotu komina) na odpowiednio długim odcinku przewodu gwarantującym dostęp obsługi oraz właściwe warunki pomiarowe. Ciepło wytworzone w kogeneracji w pierwszej kolejności zostanie wykorzystane na potrzeby własne ZOE. Reszta (zdecydowana większość) ciepła zostanie przestana do miejskiej sieci ciepłowniczej i wykorzystana przez mieszkańców miasta Tychy. Wpięcie do miejskiej sieci ciepłowniczej znajduje się na terenie istniejącej kotłowni węglowej i zostanie wykorzystane dla planowanej instalacji.

Tak zdefiniowane przedsięwzięcie szczegółowo opisane w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz doprecyzowane w wyjaśnieniach składanych na piśmie przez wnioskodawcę, w tym w zakresie zabezpieczeń mających na celu ochronę zdrowia i życia ludzi oraz środowiska, stało się przedmiotem badania w postępowaniu przed organem I instancji, w tym zostało poddane analizie także przez organy współdziałające w sprawie, tj. Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Tychach oraz Dyrektora Zarządu Zlewni w Katowicach Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie. Następnie w przedmiotowej sprawie na podstawie art. 82 ustawy - o oś. wydana została decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, którą organ I instancji określił przede wszystkim warunki środowiskowe na etapie realizacji i eksploatacji tego przedsięwzięcia oraz zobowiązał inwestora do sporządzenia i przedłożenia analizy porealizacyjnej w terminie roku od uruchomienia instalacji w ZOE w Tychach. W postępowaniu zapewniono udział społeczeństwa, a liczne i obszerne uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa w sprawie zostały przeanalizowane i szeroko omówione w uzasadnieniu wydanej decyzji zgodnie z art. 85 ust. 2 pkt. 1 lit. a ustawy – o oś. Organ I instancji biorąc pod uwagę liczne obawy społeczeństwa, w celu ograniczenia oddziaływania planowanego zamierzenia w wydanej decyzji określił istotne warunki korzystania ze środowiska na etapie realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia, jednocześnie wskazując stosowne zapisy, które mają zostać ujęte w decyzjach wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy - o oś, wydawanych na etapie inwestycyjnym. Organ I instancji w zaskarżonej decyzji uwzględnił w całości uzgodnienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach dokonane postanowieniem z 4.08.2023r., którym był związany oraz wziął pod uwagę warunki określone w opinii Dyrektora Zarządu Zlewni w Katowicach Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 5.02.2021r. nr GL.ZZŚ.2.435.22.2021.TH, która jako słabsza forma współdziałania nie ma charakteru wiążącego dla organu głównego. Część warunków z opinii pokrywała się z warunkami określonymi w uzgodnieniu Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z 4.08.2023r., natomiast warunek sformułowany w pkt. e) opinii wypływa bezpośrednio z przepisów ustawy - Prawo wodne (art. 389 pkt 6) i brak jest podstaw zamieszania go w decyzji środowiskowej. Warunki opinii zostały także ujęte w punkcie A. I ppkt. 1 decyzji środowiskowej i niewątpliwie uwzględnione zostały przez Inwestora przy projektowaniu przedsięwzięcia, co wynika z raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Wobec powyższego wskazać przyjdzie, że z akt sprawy wynika, iż planowane do realizacji przedsięwzięcie będzie źródłem emisji hałasu, zanieczyszczeń pyłowo—gazowych wprowadzanych do powietrza atmosferycznego, zanieczyszczeń do środowiska wodnego oraz odpadów. Jak ustalił organ I instancji analiza akustyczna przeprowadzona w sprawie wykazała, że podczas eksploatacji przedsięwzięcia na żadnym z przeanalizowanych terenów chronionych akustycznie, znajdujących się najbliżej w stosunku do terenu, na którym planowane jest do realizacji przedsięwzięcie, nie dojdzie do przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku na tych terenach. Ponadto, na żadnym z przeanalizowanych punktów obserwacji, nie dojdzie do przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, w związku z eksploatacją planowanego przedsięwzięcia, również przy uwzględnieniu skumulowanego oddziaływania źródeł hałasu stanu istniejącego czy planowanego. Wnioskodawca zaproponował zastosowanie odpowiednich środków ograniczających emisję hałasu do otoczenia, tak aby jego poziomy zostały zredukowane, zapewniając przestrzeganie norm określonych rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku. W zaskarżonej decyzji organ I instancji także wskazał warunki konieczne do spełnienia w celu zabezpieczenia środowiska przed nadmierną emisją hałasu.

Przedsięwzięcie będzie także, jak wyżej zauważono, źródłem emisji zorganizowanej gazów i pyłów do powietrza. Z raportu wynika, że około połowa substancji zanieczyszczających wymagała przeprowadzenia pełnego zakresu obliczeń w siatce obliczeniowej, natomiast co do pozostałych substancji ustalono, że nie spowodują przekroczeń 10% dopuszczalnego poziomu w powietrzu lub 10% wartości odniesienia dla 1(jednej) godziny. Nie stwierdzono konieczności obliczeń opadu pyłu, kadmu i ołowiu (dla analizowanych emitorów spełnione zostaną jednocześnie warunki kryterium opadu pyłu, kadmu i ołowiu). Przeprowadzone obliczenia zakresu pełnego stężeń uśrednionych dla 1 godziny w siatce obliczeniowej wykazały, iż w żadnym z badanych punktów na poziomie terenu częstość przekraczania wartości D1 przez stężenie uśrednione dla jednej godziny jest nie większa niż 0,274 % czasu w roku w przypadku dwutlenku siarki, jak również 0,2 % czasu w roku dla pozostałych substancji zanieczyszczających. Przeprowadzone obliczenia zakresu pełnego stężeń uśrednionych dla roku w

siatce obliczeniowej wykazały także, że w przypadku żadnej z analizowanych substancji nie stwierdzono przekroczeń norm stężeń średniorocznych w powietrzu, z wyjątkiem pyłu zawieszonego PM 2,5, dla którego przekroczenia notowane są już w stanie istniejącym, co oznacza, że przekroczenie nie będzie spowodowane realizacją inwestycji. Nadto przedstawiona w raporcie analiza oddziaływania na powietrze została opracowana z uwzględnieniem potencjalnych substancji złoonych, dla których zostały określone wartości odniesienia w powietrzu zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu. Zgodnie z informacjami przedstawionymi w raporcie, emitowane w wyniku eksploatacji planowanego przedsięwzięcia substancje złoonne nie powinny powodować przekroczeń proponowanych standardów jakości powietrza pod kątem stężenia substancji złoonych w powietrzu, określonych w tabeli 37 opracowania „Lista substancji i związków chemicznych, które są przyczyną uciążliwości zapachowej” z listopada 2016r. wykonanego na zlecenie Ministra Środowiska. Wobec tego stwierdzono, że planowana inwestycja nie będzie powodowała uciążliwości zapachowych względem otoczenia. Niemniej jednak w celu ograniczenia uciążliwości zapachowych w fazie eksploatacji organ I instancji określił w decyzji stosowne warunki. Organ określił także w decyzji warunki, których zastosowanie ograniczy ponadnormatywną emisję zanieczyszczeń do powietrza pochodzącą z projektowanego przedsięwzięcia. Organ I instancji ustalił, że emisje do powietrza z procesu termicznego przekształcania odpadów będą spełniały wymagania rozporządzenia Ministra Klimatu z dnia 24 września 2020r. w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów (Dz. U. z 2020 r. poz. 1860.) oraz eksploatacja instalacji nie będzie powodować przekroczeń dopuszczalnych poziomów substancji zanieczyszczających w powietrzu określonych rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu.

Jak wskazano nowoprojektowana instalacja będzie także źródłem powstawania: 1) ścieków przemysłowych (stacja uzdatniania/demineralizacji wody, obiegu wodno-parowego kotła, z utrzymania czystości Instalacji), 2) ścieków socjalno — bytowych, 3) wód opadowych i roztopowych. Ścieki przemysłowe z uzupełniania wody w obiegu wodno—parowym pochodzące ze stacji uzdatniania/demineralizacji wody oraz z uzupełniania wody w obiegu wodno—parowym (w przypadku braku ich wykorzystania do procesu gaszenia żużla), ścieki przemysłowe z utrzymania czystości oraz ścieki socjalno—bytowe będą odprowadzane do miejskiej sieci kanalizacyjnej, na podstawie zawartych stosownych umów z odbiorcą ścieków. Zastosowane będą zamknięte obiegi wody, technologie minimalizujące jej zużycie, jak odzysk wody procesowej w celu jej ponownego wykorzystania. Niemniej jednak konieczne będzie jej uzupełnianie. Na potrzeby funkcjonowania nowej instalacji wykorzystywana będzie woda przemysłowa do następujących procesów: uzupełniania wody w obiegu wodno-parowym i utrzymania czystości (woda pobierana będzie z miejskiej sieci wodociągowej zlokalizowanej w pasie drogowym przy ul. Dojazdowej), procesu gaszenia żużla (woda będzie pochodziła z odcieku z obiegu wodno— parowego lub z opcjonalnego zbiornika wód opadowych i roztopowych i procesu oczyszczania spalin). Dodatkowo woda będzie wykorzystywana w celach bytowych pracowników (woda pobierana będzie z miejskiej sieci wodociągowej zlokalizowanej w pasie drogowym przy ul. Dojazdowej). Woda na cele przeciwpożarowe będzie pochodziła z sieci hydrantów, które zasilane będą wodą z sieci wodociągowej lub ewentualnego zbiornika na wody opadowe i roztopowe. Z uwagi na magazynowanie i kierowanie do procesu termicznego przekształcania odpadów wytworzonych na bazie pozostałości z sortowania odpadów komunalnych (przede wszystkim wysokokalorycznej frakcji palnej pochodzącej z obróbki zmieszanych odpadów komunalnych w instalacjach mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów) o stosunkowo niskiej zawartości wilgoci, nie przewiduje się powstawania odcieków z hali magazynowej. Odpady magazynowane będą w hali magazynowej lub bunkrze. Hala (lub bunkier) przeznaczona na magazynowanie odpadów wykonana zostanie w konstrukcji o podwyższonej szczelności i odporności na agresję chemiczną minimalizującą ryzyko potencjalnego uwolnienia zanieczyszczeń — przenikania odcieków do gruntu. Zastosowane rozwiązania projektowe uniemożliwią przedostawanie się wód (np. wód deszczowych z deszczów nawalnych) do wnętrza hali. Wody opadowe i roztopowe odprowadzane będą do systemu kanalizacji deszczowej, która zostanie zaprojektowana na terenie instalacji. Wody opadowe i roztopowe (z dachów nowo planowanych obiektów) wprowadzane będą bezpośrednio do systemu kanalizacji deszczowej. Zanieczyszczone wody opadowe i roztopowe z terenów utwardzonych planowanej instalacji odprowadzane będą po podczyszczeniu z zawieszin i substancji ropopochodnych do systemu

wewnętrznej kanalizacji deszczowej, a następnie kierowane do miejskiej kanalizacji deszczowej na podstawie umowy zawartej z odbiorcą. Opcjonalnie zostanie wybudowany zbiornik retencyjny na wody opadowe i roztopowe. Urządzenia podczyszczające zanieczyszczone wody opadowe i roztopowe będą regularnie konserwowane i czyszczone, a odpady z czyszczenia będą odbierane przez firmy specjalistyczne, posiadające stosowne zezwolenia do odbioru, utylizacji i bezpiecznego ich zagospodarowania. Na etapie eksploatacji powierzchnia ziemi zostanie zabezpieczona poprzez budowę szczelnych placów i dróg wewnątrz zakładowych. Wszystkie powierzchnie placów i dróg będą odwadniane do projektowanej wewnętrzzakładowej kanalizacji deszczowej, skąd kierowane będą do miejskiej sieci kanalizacji deszczowej lub do opcjonalnego zbiornika na wody opadowe i roztopowe. Jeżeli w przypadku realizacji przedsięwzięcia zajdzie konieczności wykonania urządzeń wodnych, to na takie wykonanie wymagane będzie uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego, który to obowiązek wynika bezpośrednio z przepisów ustawy - Prawo wodne. Brak zatem podstaw, aby obowiązek taki formułować w sentencji decyzji środowiskowej, dlatego też nie został zamieszczony w niej warunek sformułowany w pkt. e) opinii Dyrektora Zarządu Zlewni w Katowicach Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 5.02.2021r. nr GL.ZZŚ.2.435.22.2021.TH. Grunt i wody gruntowe zabezpieczone będą przed przedostawaniem się do nich zanieczyszczeń z powierzchni ziemi poprzez skierowanie zanieczyszczonych wód opadowych przez separatory substancji ropopochodnych i osadniki do wewnętrzzakładowej kanalizacji deszczowej. Przyjęte rozwiązania w pełni zabezpieczą powierzchnię ziemi przed niekontrolowanym jej zanieczyszczeniem związanym z pracą instalacji. Teren planowanej instalacji nie jest zlokalizowany na obszarach o płytkim zaleganiu wód podziemnych. Na obszarze przeznaczonym na lokalizację planowanej instalacji nie znajdują się ujęcia wód podziemnych oraz powierzchniowych. Teren przeznaczony na lokalizację instalacji nie znajduje się na obszarze strefy ochrony pośredniej ani bezpośredniej ujęć wód podziemnych. Najbliżej zlokalizowane ujęcie wód podziemnych znajduje się w kierunku północnym w odległości ok. 0,4 km. Planowane przedsięwzięcie nie leży w obszarach zagrożenia powodziowego ani ryzyka powodziowego. W wyniku przeprowadzonej analizy dokumentów uznano, że planowane działania w ramach przedsięwzięcia nie wpłyną negatywnie na stan wód powierzchniowych oraz podziemnych, w tym na ujęcia wód podziemnych, a także na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których jest mowa w ustawie z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne, a ustanowionych w „Planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Wisły”, przyjętym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 4 listopada 2022 r. (Dz.U. z 2023 r. poz. 300). Zastosowane rozwiązania zaproponowane przez wnioskodawcę mają na celu ograniczenia wpływu planowanego przedsięwzięcia na środowisko wodno-gruntowe. W zaskarżonej decyzji organ I instancji wskazał warunki konieczne do spełnienia w celu zabezpieczenia środowiska wodno-gruntowego przed zanieczyszczeniami.

W nowoprojektowanej instalacji będą wytwarzane także odpady: odpady poprocesowe (żużel, pyły kotłowe — pozostałości po chemicznym oczyszczaniu spalin) oraz inne odpady (typowe odpady charakterystyczne dla eksploatacji obiektu przemysłowego, takie jak np.: zużyte oleje i smary, zużyte ubrania pracowników, zabrudzone szmaty, komunalne odpady socjalne itp.). Pozostałości po termicznym przekształcaniu odpadów będą magazynowane i transportowane w sposób uniemożliwiający ich rozprzestrzenianie się w środowisku. Żużle będą wywożone z zakładu samochodami ciężarowymi z naczepami typu wanna/rynna ze szczelnym przykryciem, bezpośrednio do odbiorców posiadających stosowne pozwolenia na odbiór i zagospodarowanie tego typu odpadów. Pyły z kotła oraz odpady stałe z oczyszczania spalin będą wywożone z zakładu samochodami ciężarowymi typu autocysterna. Odpady te wywożone będą również bezpośrednio do odbiorców posiadających stosowne pozwolenia na odbiór i zagospodarowanie tego typu odpadów. W instalacji będą powstawały także inne odpady, które zostaną zagospodarowane zgodnie z przepisami prawa i będą przekazywane podmiotom posiadającym stosowne decyzje i zezwolenia na ich odbiór, transport oraz odzysk lub unieszkodliwianie. Prawidłowo prowadzona gospodarka odpadami wytwarzanymi w związku z pracą instalacji, a także realizacja warunków wskazanych w wydanej decyzji środowiskowej, spowodują, że eksploatacja przedsięwzięcia nie będzie negatywnie wpływała na środowisko.

W sprawie organ I instancji ustalił również, że na terenie realizacji inwestycji nie występują obszary leśne, jeziora, uzdrowiska i obszary ochrony uzdrowiskowej, a także obszary o krajobrazie mającym znaczenie historyczne, kulturowe lub archeologiczne. Przedmiotowa inwestycja ze względu na charakter, a w szczególności lokalizację nie będzie źródłem zagrożeń dla przedmiotów ochrony przyrody, nie wpłynie na możliwość osiągnięcia celów działań ochronnych, ani nie wpłynie na realizację

zaplanowanych działań ochronnych. W związku z tym wykluczono możliwość negatywnego wpływu na siedliska i gatunki objęte ochroną w ramach sieci obszarów Natura 2000.

W toku postępowania zostały przeanalizowane kumulacje oddziaływań na stan środowiska w zakresie emisji hałasu oraz substancji i pyłów do powietrza, a także gospodarki odpadami i emisji ścieków do środowiska z uwzględnieniem emisji pochodzących z zakładów znajdujących się w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia. Na podstawie dokonanych obliczeń oraz ustaleń, wskazano, że w związku z realizacją i eksploatacją planowanego przedsięwzięcia: - nie będzie miał miejsce pobór wód powierzchniowych, a także nie będą odprowadzane ścieki ani wody opadowe i roztopowe do wód lub do ziemi, w związku z czym nie będzie możliwości kumulowania oddziaływań na wody powierzchniowe, - w zakresie gospodarki odpadami nie będzie występowało oddziaływanie skumulowane planowanej instalacji z zakładami znajdującymi się w obszarze oddziaływania, - przy uwzględnieniu skumulowanego oddziaływania źródeł hałasu stanu istniejącego i planowanego na żadnym z przeanalizowanych punktów obserwacji, nie dojdzie do przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, - w przypadku żadnej z analizowanych substancji emitowanych nie stwierdzono przekroczeń norm stężeń średniorocznych w powietrzu, z wyjątkiem pyłu zawieszonego PM_{2,5}, dla którego przekroczenia notowane są już w stanie istniejącym, co oznacza, że przekroczenie nie będzie spowodowane realizacją inwestycji. Oddziaływanie planowanego do realizacji przedsięwzięcia mieści się w granicach norm wyznaczających standardy jakości środowiska. Zostało to wykazane za pomocą znajdujących się w aktach sprawy dokumentów. Kolegium nie znalazło zatem przesłanek, dla których przedstawione wywody i dokumenty można byłoby zakwestionować. Są one spójne i logiczne dlatego też nie budzą w ocenie Kolegium wątpliwości, a przeprowadzone postępowanie nie wykazało ponadnormatywnego skumulowanego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko.

Jak wynika z akt sprawy realizacja planowanego przedsięwzięcia spotkała się z brakiem akceptacji społecznej, stała się źródłem konfliktów społecznych. Potwierdzeniem tego, pomimo przeprowadzonych przez wnioskodawcę akcji informacyjnych, były uwagi i wnioski mieszkańców miasta Tychy wniesione do postępowania w trybie udziału społeczeństwa. Organ I instancji jednakże przeanalizował wniesione argumenty, uwagi i żądania mieszkańców, w tym ogólny sprzeciw wobec realizacji planowanego przedsięwzięcia i w sposób obszerny i wyczerpujący odniósł się do nich w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji oraz wskazał w decyzji warunki konieczne do spełnienia w celu zabezpieczenia środowiska przed oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko. W uwagach tych i sprzeciwach wyrażano obawy co do zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa mieszkańców. Przeprowadzone postępowanie takiego zagrożenia nie wykazało, jednocześnie zaś stwierdzić przyjdzie, że okoliczność negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, sama w sobie, nie stanowi podstawy do odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia. Co więcej zauważyć należy, że negatywne oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia na środowisko stanowi typową i nieodłączną cechę przedsięwzięć, co do których wydawana jest decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach. Także sama nieodwracalność, czy też trwałość negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, nie jest okolicznością, która uzasadnia wydanie decyzji odmownej. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa bowiem wpływ planowanego przedsięwzięcia na środowisko i wymagania, jakie powinny być spełnione, aby minimalizować skutki negatywnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko. Oczywiście optymalnym byłoby, aby określając warunki realizacji przedsięwzięcia w ogóle wyeliminować negatywny wpływ inwestycji na środowisko. Jest to jednakże postulat trudny, czy wręcz niemożliwy do zrealizowania, w związku z czym typowy cel decyzji środowiskowej polega na takim ukształtowaniu planowanego przedsięwzięcia, aby przedsięwzięcie w możliwie najmniejszym stopniu pogorszyło lub wpłynęło na stan otoczenia. (tak przywołany już wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 6.06.2023r. sygn. akt II SA/Lu 285/23, LEX nr 3580815). W wydanej decyzji organ I instancji określił warunki, w taki sposób aby planowane do realizacji przedsięwzięcie w możliwie najmniejszym stopniu pogorszyło lub wpłynęło na stan otoczenia. Przy określaniu tych warunków organ I instancji wziął pod uwagę wyjaśnienia Inwestora, stanowiska organów współdziałających, które także poddawały badaniu planowane do realizacji przedsięwzięcie pod kątem jego wpływu na środowisko oraz zdrowie, życie i bezpieczeństwo ludzi, a także stanowiska stron oraz uwagi i wnioski społeczeństwa. Kolegium nie znalazło podstaw do podważenia ustaleń poczynionych przez organ I instancji w tym zakresie. Dodać przy tym należy, że orzecznictwo sądownoadministracyjne stoi na stanowisku, które również podziela

Kolegium, iż nieprzychylność lokalnego społeczeństwa w stosunku do powstania planowanej inwestycji nie może stanowić przyczyny odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań (tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 25.08.2017r., sygn. akt II SA/GI 419/17, LEX nr 2349683; wyrok tegoż Sądu z dnia 30.05.2021r., sygn. akt II SA/GI 158/18, LEX nr 2517246; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 24.01.2019r., sygn. akt II SA/Bk 464/18, LEX nr 2623614). Niemniej jednak protesty społecznie należy dogłębnie przeanalizować i ocenić, gdyż brane są one pod uwagę przy wydawaniu decyzji środowiskowej zgodnie z art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy – ooś, co w przedmiotowej sprawie nastąpiło. Informacje dostępne w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko są wystarczająco szczegółowe, aby w pełni ocenić oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia na środowisko, w tym również na ludzi. Warunki środowiskowe sformułowane w decyzji środowiskowej mają na celu przyczynienie się do zmniejszenia oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a pośrednio do ograniczenia wystąpienia ewentualnych konfliktów społecznych.

W ocenie Kolegium przedsięwzięcie ze względu na jego skalę, zakres i prognozowane emisje spełnia wymagania Prawa ochrony środowiska i Prawa wodnego. Analizując przedmiotową sprawę Kolegium ustaliło że przy badaniu obszaru, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie wzięto pod uwagę dotrzymanie standardów jakości środowiska, które zostały zdefiniowane w aktach prawnych, szczególnie w ustawie Prawo ochronie środowiska, ustawie Prawo wodne i ustawie o odpadach oraz w aktach wykonawczych. Dodatkowym kryterium była ocena uciążliwości przedsięwzięcia na otoczenie, czyli możliwość wystąpienia obiektywnego oddziaływania negatywnego. Jest to zbieżne ze stanowiskiem zaprezentowanym w m.in. wyroku z dnia 7.10.2020r. sygn. akt II SA/GI 411/20 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, który wskazał, że [cyt.:] „Zdaniem składu orzekającego prawie każda inwestycja i eksploatacja związanej z nią instalacji lub urządzenia oddziałuje na środowisko i opowiada się za tym, aby zakaz oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ujmować jako zakaz przekraczania standardów jakości środowiska, a więc przekraczania standardów emisyjnych wynikających z obowiązujących norm.”. Jak ustaliło Kolegium oddziaływanie przedsięwzięcia poza terenem jego realizacji nie będzie przekraczało wartości dopuszczalnych - standardów jakości środowiska. Jak wynika z akt obszar ten został przez Inwestora wyznaczony zgodnie z definicją zawartą w art 74 ust. 3a ustawy – ooś. Tym samym Inwestor przyjął, że w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia znajdują się wszystkie działki ewidencyjne w odległości 100 m od granic miejsca realizacji przedsięwzięcia. Ponieważ w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia nie zostaną przekroczone standardy jakości środowiska poza terenem zakładu, a także nie zostaną wprowadzone ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości znajdujących się poza terenem zakładu, zgodnie z ich aktualnym przeznaczeniem, to w obszarze oddziaływania nie znajdują się dodatkowe tereny (działki) inne niż te znajdujące się w zasięgu 100 m od granic przedsięwzięcia. W związku z tym Inwestor prawidłowo przedłożył mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, wraz z wyznaczoną odległością 100 m od granic terenu, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, zgodnie z art. 74 ust. 1 pkt 3a ustawy - ooś. Kolegium nie znalazło podstaw, aby przedstawione ustalenia podważyć, zatem jako logiczne i jasne zostały przez Kolegium uwzględnione w ocenie w połączeniu z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Kolegium nie miało podstaw do zakwestionowania przedstawionego przez stronę zasięgu oddziaływania planowanego do realizacji przedsięwzięcia, gdyż został on omówiony i zobrazowany w sposób przekonujący i nie budzący wątpliwości organu odwoławczego.

Jednocześnie tak wyznaczony obszar oddziaływania przedsięwzięcia stał się podstawą do określenia stron w postępowaniu. W aktach sprawy znajduje się wykaz stron postępowania oraz numery ewidencyjne działek i ksiąg wieczystych, pozwalające na ustalenie stron postępowania. Z dokumentów tych wynika, że liczba stron w postępowaniu przekracza 10, w związku z tym zasadne jest stosowanie w sprawie art. 74 ust. 3 ustawy – ooś stanowiący, że jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Za wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1.02.2023r., sygn. akt III OSK 1825/21 (LEX nr 3508984) wyjaśnić przyjdzie, że [cyt.:] „Przewidziana w art. 49 k.p.a. forma doręczenia decyzji jest rozwiązaniem

ekstraordynaryjnym, służącym zapewnieniu szybkiego skutku doręczenia wobec wszystkich podmiotów, które są adresatami aktu administracyjnego, jeżeli przepisy szczególnie przewidują możliwość posłużenia się taką szczególną formą doręczenia, jaką jest publiczne ogłoszenie.” Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Nadto instytucja doręczenia, o której mowa w art. 49 kpa, nie narusza zasady czynnego udziału stron w postępowaniu, umożliwia bowiem stronie zapoznanie się z czynnościami organu i treścią wydanych przez organ rozstrzygnięć. Ze wskazanym publicznym zawiadomieniem wiąże się skutek prawnoprocesowy doręczenia pisma. Oparty jest on na tzw. fikcji prawnej, że w trakcie biegu terminu czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia strony dowiedziały się o podjętej przez organ czynności i z nią się zapoznały w sposób równoważny doręczeniu pisma w formie doręczenia właściwego lub zastępczego. (tenże Sąd w wyroku z dnia 15.06.2021r., sygn. akt II OSK 22/21, LEX nr 3243561). Przepisy prawa w tej materii w świetle ustaleń organu I instancji nie zostały naruszone. Postępowanie organu I instancji w powyższym zakresie było zgodne z prawem.

Powyższe ustalenia były możliwe dzięki zbadaniu przez Kolegium spójności i aktualności przedłożonego przez wnioskodawcę raportu o oddziaływaniu planowanego do realizacji przedsięwzięcia i jego uzupełnienia, także w związku z uwagami Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, stron postępowania oraz uwagami i sprzeciwami społeczeństwa. Wskazać przyjdzie, że w ocenie Kolegium raport oddziaływania na środowisko został przygotowany zgodnie z zakresem przedstawionym w art. 66 ustawy - ooś. Realizacja przedsięwzięcia nie będzie mieć negatywnego wpływu na stan zdrowia, bezpieczeństwo i warunki życia ludzi. Analiza zatem przedstawionych przez stronę wyjaśnień w łączności z przedłożonym w sprawie raportem oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wskazuje, iż zawiera on wszystkie wymagane prawem elementy, jest on spójny, a poprzez udzielone wyjaśnienia także aktualny. Przedłożony w ponownie prowadzonym postępowaniu raport zawiera tekst ujednolicony. Przedkładający go Inwestor nie wprowadził w tym raporcie zmian dotyczących planowanego przedsięwzięcia ani jego oddziaływania na środowisko. Zmiany miały jedynie charakter porządkujący i kompilujący wcześniej udzielone wyjaśnienia.

Kolegium stwierdziło również, że zgodnie z przepisami prawa zapewniono udział społeczeństwu w toczącym się postępowaniu. Obwieszczeniami wydanymi na podstawie art. 33 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 1 ustawy – ooś, organ I instancji podał do publicznej wiadomości prawem nakazane informacje, w tym miejsce i termin, w którym można zapoznać się z materiałem zebrany w sprawie, oraz termin do zgłaszania uwag w sprawie. Organ I instancji w uzasadnieniu decyzji opisał udział społeczeństwa w postępowaniu i omówił w sposób wyczerpujący zgłoszone wnioski i uwagi. Natomiast zgłoszone takowe po wyznaczonym terminie nie zostały uwzględnione.

W toku postępowania organ I instancji zapewnił udział stronom a przed wydaniem zaskarżonej decyzji umożliwił im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych uwag – stosownie do treści art. 10 § 1 kpa.

W związku z powyższym, w oparciu o materiał dowodowy zebrany w sprawie, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że zaskarżona decyzja organu I instancji nie narusza prawa. Wydana ona bowiem została po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym. Organ I instancji wskazał i wyjaśnił przyczyny, dla których nałożył na wnioskodawcę warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony przed emisją zanieczyszczeń do powietrza, hałasu, wód i gleby. Organ I instancji dopatrywał się takiej konieczności po wnikliwej analizie raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wyjaśnień udzielonych przez wnioskodawcę, stanowiska Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach oraz zgłoszonych uwag i wniosków społeczeństwa, a także stron postępowania obawiających się realizacji tego przedsięwzięcia w planowanym miejscu. W tym zakresie Kolegium podzieliło ustalenia tegoż organu. Decyzja organu I instancji zawiera wszystkie prawem przewidziane elementy, w tym uzasadnienie faktyczne i prawne. Organ ten opisał w nim przebieg postępowania, zacytował i dokonał wykładni zastosowanych przepisów prawa. Zdaniem Kolegium sporządzone uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest prawidłowe i Kolegium podziela poglądy organu I instancji w nim wyrażone. W ocenie Kolegium zaskarżona decyzja zawiera wszystkie elementy wynikające z treści art. 107 § 3 kpa w związku z art. 82 ustawy - ooś. Zawiera ona uzasadnienie faktyczne ze wskazaniem przesłanek wydanego rozstrzygnięcia oraz prawidłowe uzasadnienie prawne. Również uzasadnienie warunków sformułowanych w sentencji zaskarżonej decyzji jest wystarczające. Kolegium dodatkowo wskazuje, że konieczność zamieszczenia ww. warunków wynika ze stanowisk

przedstawionych przez organy współdziałające oraz z konieczności realizacji tejże inwestycji zgodnie z zasadami ochrony środowiska oraz zdrowia, życia i bezpieczeństwa ludzi. Warunki określone przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach przy wydawaniu decyzji środowiskowej został w pełni uwzględnione. Zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o przeprowadzone postępowanie i Kolegium w całości podziela ustalenia poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Planowane przedsięwzięcie, jest przedsięwzięciem, o którym mowa w art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy – o oś i uzyskanie dla tego przedsięwzięcia decyzji środowiskowej było niezbędne do uzyskania decyzji inwestycyjnych (art. 72 ust. 1 ww. ustawy). W związku z tym prawidłowo zostało wszczęte postępowanie w sprawie. Organ I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie w zakresie stwierdzenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko i po zasięgnięciu stanowiska Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach wydał decyzję nie naruszającą prawa. Postępowanie organu I instancji w tym zakresie było prawidłowe. W trakcie toczącego się postępowania organ I instancji przeprowadził szereg czynności wyjaśniających i zebrał cały materiał dowodowy niezbędny do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Z chwilą bowiem otrzymania raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko organ I instancji podjął zawieszony postępowanie w sprawie i przeprowadził ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w tym uzyskał uzgodnienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z 4.08.2023r., co do którego Kolegium nie stwierdziło nieprawidłowości. W toku postępowania organ ten bowiem dokonał analizy zapisów ujednoliconej wersji raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i prawidłowo sformułował warunki środowiskowe, które uwzględnił w wydanej decyzji organ I instancji. Kolegium podziela zatem stanowisko organu I instancji wyrażone w sprawie.

Podkreślenia przy tym wymaga, że pomimo, iż w sprawie został przez Kolegium postanowieniem z 4.01.2023r. nr SKO.OS/41.9/696/2022/21103/KK wyznaczony do załatwienia przedmiotowej sprawy inny organ, tj. Prezydent Miasta Katowice, to postępowanie tego organu stanowi kontynuację postępowania wszczętego w sprawie przed Prezydentem Miasta Tychy.

Wobec tego w ocenie Kolegium, wbrew twierdzeniom wniesionych odwołań w sprawie nie było konieczne ponawianie całego postępowania, w tym w szczególności postępowania z udziałem społeczeństwa. Jak wynika z akt w toku postępowania przed Prezydentem Miasta Katowice nie dokonano istotnych zmian w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, zaś poczynione zmiany miały charakter porządkujący, podsumowujący wcześniej przedkładane wyjaśnienia. Ujednolicony raport nie wprowadzał zmian dotyczących planowanego przedsięwzięcia ani jego oddziaływania na środowisko. Jak wskazano w treści ujednoliconego raportu, dokument ten obejmował zagadnienia określone w piśmie Prezydenta Miasta Katowice z 22.02.2023r. zn.: KŚ-III.6220.3.2023.AO, KŚ-III.KW-00272/23, wynikające z przedłożonego do akt sprawy opracowania pn. „Analiza informacji zawartych w raporcie o oddziaływaniu na środowisko przedsięwzięcia polegającego na budowie Zakładu Odzysku Energii w Tychach oraz wydanej na podstawie ww. raportu OOS decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”. Ujednolicenie raportu miało zatem charakter kompilujący wyjaśnienia strony, a nie wprowadzenie istotnych zmian do przedsięwzięcia. Nie było zatem konieczności przeprowadzania ponownego postępowania z udziałem społeczeństwa. W orzecznictwie panuje pogląd, który Kolegium podziela, że [cyt.:] „brak jest podstaw do przyjęcia, że w każdym wypadku kolejne uzupełnienia raportu i pisemne wyjaśnienia inwestora, podlegają podaniu do publicznej wiadomości, skoro nawet stanowiska innych organów nie zawsze są ogłaszane w trybie art. 33 u.o.o.ś. (np. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 10.10.2018r., sygn. akt II SA/OI 322/18, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 8.04.2013r., sygn. akt II SA/GI 1293/12). Tym samym uzupełnienia raportu i pisemne wyjaśnienia inwestora nie zawsze wywołują konieczność ponowienia oceny oddziaływania na środowisko w elemencie jakim jest możliwość składania przez zainteresowaną społeczność uwag i wniosków. Dotyczy to w szczególności przypadku, kiedy tak jak w niniejszej sprawie, wprowadzone przez inwestora zmiany i omówienia w raporcie nie dotyczyły kluczowych elementów planowanego przedsięwzięcia. Nie uległa bowiem zmianie zarówno lokalizacja inwestycji, jej parametry akustyczne, a także jej całkowita moc elektryczna. (za wyrokiem WSA we Wrocławiu z dnia 4.11.2015r., sygn. akt II SA/Wr 487/15). Sam fakt przedłożenia ujednoliconego raportu, w ocenie Kolegium, nie powodował więc konieczności ponowienia postępowania z udziałem społeczeństwa. Również ponowne wydanie uzgodnienia przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, nie obowiązywało zdaniem Kolegium, organu I instancji do ponowienia postępowania z udziałem społeczeństwa. Z art. 33

ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy-ooś wynika wprost, że stanowiska organów uzgadniających lub opiniujących stanowią „niezbędną dokumentację sprawy”, z którą organ ma obowiązek zapoznać społeczeństwo, wyłącznie, jeżeli stanowiska są dostępne w terminie składania uwag i wniosków. Nie jest zatem zasadny zarzut braku zapewnienia możliwości zapoznania się przez społeczeństwo z treścią uzgodnienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z 4.08.2023r. Z cyt. przepisu wynika, że jeżeli stanowiska organów współdziałających nie są dostępne w terminie składania uwag i wniosków, organ nie narusza prawa nie upubliczniając ich. Na marginesie dodać należy, że w orzecznictwie sądo-administracyjnym panuje pogląd, iż nie zawsze naruszenie przepisów o zapewnieniu udziału społeczeństwa w postępowaniu oznacza konieczność uchylecia zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. Kluczową kwestią jest bowiem to, czy takie naruszenie miało wpływ na wynik sprawy. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2.04.2015r., sygn. akt II OSK 2123/13 [cyt.:] „ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku nie zawiera normy prawnej, która wskazywałaby, iż naruszenie zasad dotyczących udziału społeczeństwa w postępowaniu winno skutkować bezwzględną eliminacją z obrotu prawnego wydanych rozstrzygnięć. Oznacza to, iż ewentualne naruszenie zasad postępowania musi podlegać ocenie, pod kątem ustalenia, czy owe naruszenia mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy.” Zatem nawet gdyby przyjąć, że w sprawie doszło do naruszenia przepisów o udziale społeczeństwa w ponownie prowadzonym postępowaniu, to zdaniem Kolegium, naruszenie to nie miało wpływu na wynik sprawy. Zauważyć przyjdzie, że przedstawiona w sprawie ujednolicona wersja raportu nie wprowadzała zmian, w szczególności zmianie nie uległy elementy przedsięwzięcia czy opis procesu, nie było też istotnych zmian we wpływie przedsięwzięcia na środowisko. Również wyjaśnienia udzielone przez Inwestora w odpowiedzi na dokument „Analiza informacji zawartych w raporcie o oddziaływaniu na środowisko przedsięwzięcia polegającego na budowie Zakładu Odzysku Energii w Tychach oraz wydanej na podstawie ww. raportu OOS decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach” nie wprowadzały zmian charakteru przedsięwzięcia, jego istoty, paramentów czy oddziaływania na środowisko. Jak wynika z akt udział społeczeństwa w sprawie, pomimo konkretnych uwag i wniosków co do warunków planowanego przedsięwzięcia, wyrażał przede wszystkim ogólny sprzeciw wobec realizacji planowanego przedsięwzięcia. Uwagi te i argumenty przeciwko przedsięwzięciu zostały wyjaśnione i przeanalizowane przez organ I instancji, także przy udziale Inwestora. Ogólny sprzeciw lokalnego społeczeństwa w stosunku do powstania planowanej inwestycji nie może stanowić przyczyny odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań, jednakże protesty społeczne należy dogłębnie przeanalizować i ocenić, gdyż brane są one pod uwagę przy wydawaniu decyzji środowiskowej zgodnie z art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy – ooś, co w przedmiotowej sprawie nastąpiło. Stąd nie było potrzeby ponawiania postępowania z udziałem społeczeństwa.

Kolegium nie dopatrzyło się przy tym naruszenia art. 77 ust. 1 pkt 2 ustawy - ooś w zw. z art. 7b kpa poprzez zaniechanie uzyskania opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Tychach oraz Zarządu Zlewni w Katowicach Przedsiębiorstwa Państwowego Wody Polskie, co do przedsięwzięcia kwalifikowanego jako instalacja opisana z § 3 ust. 1 pkt 82 oraz z § 3 ust. 1 pkt 35 lit a i z § 3 ust. 1 pkt 37 lit. c rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839 z późn. zm.). Jak wynika z akt pismem z 22.02.2021r. Prezydent Miasta Tychy zwrócił się do Dyrektora Zarządu Zlewni w Katowicach Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Tychach oraz Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach o zaopiniowanie przedsięwzięcia w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Dyrektor Zarządu Zlewni w Katowicach Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie oraz Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarnego w Tychach przedstawili opinię o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 2 ustawy – ooś, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji: (...) 2) zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-29, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, lub nie wydał opinii, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 2; 4) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach

ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Wobec wyrażenia przez ww. organy współdziałające opinii o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, nie było zasadne pozyskiwanie stanowiska ww. organów na dalszych etapach postępowania. Oceny tej nie zmienia uwzględnienie w ujednoliconej wersji raportu dodatkowej kwalifikacji przedsięwzięcia z § 3 ust. 1 pkt 35 lit a i z § 3 ust. 1 pkt 37 lit. c rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Jak wynika z akt sprawy uwzględnienie powyższych kwalifikacji miało charakter doprecyzowujący. Doprecyzowanie to nie zmieniło kwalifikacji przedsięwzięcia jako mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Wymienione organy współdziałające wydały swoje opinie bazując na informacjach przedstawionych w karcie informacyjnej przedsięwzięcia. Ustawodawca przewiduje, że jeżeli ww. organy opiniujące po przeanalizowaniu karty informacyjnej przedsięwzięcia wyrażą opinię o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, to nie jest konieczne ponowne zasięganie opinii tych organów w przypadku przedłożenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i dalszych wyjaśnień i uzupełnień raportu.

Kolegium nie dopatrzyło się również braku właściwości Prezydenta Miasta Katowice do rozpatrzenia przedmiotowej sprawy. W przedmiotowej sprawie ww. organ został wyznaczony do załatwienia sprawy postanowieniem z 4.01.2023r. nr SKO.OS/41.9/696/2022/21103/KK. Kolegium ustaliło bowiem, że Prezydent Miasta Tychy jest przedstawicielem Miasta Tychy i Skarbu Państwa, będących stronami przedmiotowego postępowania. Możliwość zaś wyłączenia wójta/burmistrza/prezydenta miasta na podstawie art. 24 kpa uznaje się również w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26.11.2009r., sygn. akt I OSK 455/09. Wyłączenie Prezydenta Miasta Tychy było więc zasadne.

Nie uznało także Kolegium za zasadny zarzut Towarzystwa na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu, dotyczący braku przy sporządzaniu raportu uwzględnienia uchwały nr 96 Rady Ministrów z dnia 12 czerwca 2023r. w sprawie Krajowego planu gospodarki odpadami 2028, który zastąpił wcześniej obowiązującą uchwałę nr 88 Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2016r. w sprawie Krajowego planu gospodarki odpadami 2022. Kolegium wskazuje, że Krajowe plany gospodarki odpadami nie stanowią źródeł powszechnie obowiązującego prawa, brak jest obowiązku prawnego, by organ wydający decyzję środowiskową badał zgodność przedsięwzięcia z planami gospodarki odpadami. Na marginesie wskazać przyjdzie, że wnioskodawca odniósł się w raporcie do Krajowego planu gospodarki odpadami 2022, jak również zawarł w nim odniesienia do Krajowego planu gospodarki odpadami 2028. W piśmie z 25.05.2024r. wnioskodawca zwrócił uwagę, że jednym ze wskazanych w Krajowym planie gospodarki odpadami 2028 w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów oraz kształtowania systemu gospodarki odpadami dla odpadów komunalnych, w tym odpadów ulegających biodegradacji jest [cyt.:] „11) zmniejszenie ilości kierowanych do składowania odpadów komunalnych oraz pochodzących z przetworzenia odpadów komunalnych, które nie nadają się do przygotowania do ponownego użycia lub recyklingu, przez zagospodarowanie tych odpadów zgodnie z hierarchią sposobów postępowania z odpadami w innych procesach odzysku, w tym przez termiczne przekształcanie z odzyskiem energii.” Zatem planowane przedsięwzięcie wpisuje się w kierunki działań określone zarówno w Krajowym planie gospodarki odpadami 2022, jak wskazano w raporcie, jak również w obowiązującym obecnie Krajowym planie gospodarki odpadami 2028.

We wniesionych odwołaniach oraz w piśmie z 12.04.2024r. zawarto także zarzuty dotyczące braku informacji na temat emisji benzo(a)pirenu do powietrza w związku z eksploatacją planowanego przedsięwzięcia oraz zobowiązanie inwestora do jego obliczenia i uwzględnienia w raporcie. Ze stanowiska wnioskodawcy zaprezentowanego w piśmie z 27.05.2024r. wynika, że benzo(a)piren nie pojawia się w rozporządzeniu Ministra Klimatu z dnia 24 września 2020r. w sprawie standardów emisyjnych. Załącznik nr 7 do ww. rozporządzenia określa katalog substancji i zanieczyszczeń oraz ich dopuszczalne standardy emisyjne dla instalacji i urządzeń spalania odpadów - wśród nich nie wymieniono jednak benzo(a)pirenu. Zatem ww. rozporządzenie w sprawie standardów emisyjnych nie stawia żadnych wymogów w tym zakresie. Prawne odniesienie do benzo(a)pirenów znajduje się jedynie w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu w Załączniku nr 2 „Poziomy docelowe dla niektórych substancji w powietrzu,

zróznicowane ze względu na ochronę zdrowia ludzi i ochronę roślin, termin ich osiągnięcia, oznaczenie numeryczne tych substancji, okresy, dla których uśrednia się wyniki pomiarów, oraz dopuszczalne częstotliwości przekraczania tych poziomów. Rozporządzenie to dotyczy jedynie poziomów substancji w powietrzu, a zatem reguluje zupełnie inną kwestię niż rozporządzenie w sprawie standardów emisyjnych, które dotyczy emisji z planowanej instalacji. Z rozporządzenia wynika, że poziomy benzo(a)pirenu zostały uregulowane w rozporządzeniu w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu jedynie jako poziomy docelowe. Cytowana nazwa załącznika wskazuje, że określone są w nim poziomy docelowe substancji, a nie poziomy dopuszczalne. Poziom docelowy zgodnie z definicją ustawową zamieszczoną w art. 3 pkt 28b ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska" jest to „poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym czasie za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych; poziom ten ustala się w celu unikania, zapobiegania lub ograniczania szkodliwego wpływu danej substancji na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość. Poziom docelowy określa do jakiego poziomu substancji w powietrzu należy dążyć. Nie odnosi się on ani do aktualnego stanu środowiska ani do dopuszczalnych emisji z instalacji. Do planowanych w zakresie projektowanej inwestycji działań odniesiono się w raporcie, gdzie w podsumowaniu stwierdzono, że [cyt.:] „Planowana Inwestycja wpisuje się pośrednio w określone w Programie ochrony powietrza działania, poprzez stworzenie możliwości podłączenia się do sieci ciepłej mieszkańców obecnie korzystających z ogrzewania indywidualnego, a co za tym idzie Inwestycja przyczyni się do zmniejszenia emisji pyłu zawieszonego PM10 i PM2,5 oraz docelowego benzo(a)pirenu na terenie strefy.” Dla planowanego przedsięwzięcia kluczowe są zatem standardy emisyjne i poziomy dopuszczalne. Przestrzeganie poziomów dopuszczalnych oraz standardów emisyjnych jest bowiem obowiązkowe, a ich nieprzestrzeganie jest sankcjonowane. Tymczasem poziomy docelowe nie stanowią poziomów dopuszczalnych ani standardów jakości środowiska. Mają jedynie wskazywać docelowy pułap określonych substancji w powietrzu, ale ich lokalne przekroczenie nie wywołuje skutków prawnych dla planowanych inwestycji. W związku z tym także zarzut naruszenia art. 85 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska nie może odnieść skutku, tym bardziej, że nie jest to przepis, który znajduje zastosowanie w sprawie. Nie sposób przy tym także podzielić zarzutu Towarzystwa na rzecz Ziemi, że w raporcie tendencyjnie wybrano do analizy pył zawieszony PM10 oraz pył zawieszony PM2,5, pomijając benzo(a)piren. Jak wskazano wyżej, dla benzo(a)pirenu nie określono standardu emisyjnego w rozporządzeniu w sprawie standardów emisyjnych, zatem nie mógł on zostać uwzględniony w wyliczeniach. Z perspektywy oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko znaczenie mają standardy emisyjne i poziomy dopuszczalne, i z tej perspektywy przedsięwzięcie zostało ocenione. Ani uregulowania dotyczące standardów emisyjnych ani poziomów dopuszczalnych standardów jakości środowiska nie zawierają poziomów dla benzo(a)pirenu. Żądanie zatem uzupełnienia raportu o analizę rozprzestrzeniania się benzo(a)pirenu nie ma podstawy prawnej. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 31.01.2024r., sygn. akt II SA/Kr 1417/23 Sąd ten wskazał, że [cyt.:] „Dla planowanego przedsięwzięcia kluczowe były standardy emisyjne i poziomy dopuszczalne dla instalacji i urządzeń spalania lub współspalania odpadów, określone w Załączniku nr 7 rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych instalacji i urządzeń spalania lub współspalania odpadów. Załącznik ten nie wymienia benzo(a)pirenu.” Raport jest więc w tym zakresie całkowicie zgodny z prawem i kompletny. Nie można oczekiwać od wnioskodawcy, że będzie uwzględniał w raporcie analizy nie wymagane prawem. W przedmiotowej sprawie zweryfikowano zapisy raportu, a Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach pozytywnie uzgodnił warunki realizacji przedsięwzięcia, co potwierdza prawidłowość działania w tym zakresie. Brak jest podstaw do kwestionowania raportu sporządzonego przez zespół doświadczonych i wykwalifikowanych specjalistów.

Kolegium nie podzieliło także zarzutu błędnego wyliczenia przewidywanej emisji dwutlenku węgla oraz „braku stwierdzenia o negatywnym wpływie instalacji na klimat w związku z przewidywaną dodatkową, nieskompensowaną emisją CO₂". Kolegium zauważa, że w rozdziale raportu pt. „Oddziaływanie na klimat w tym emisje gazów cieplarnianych i oddziaływania istotne z punktu widzenia dostosowania do zmian klimat", odniesiono się m.in. do kwestii emisji dwutlenku węgla (CO₂) i wskazano, że [cyt.:] „W wyniku realizacji planowanej instalacji, opalanej paliwem z odpadów, nastąpi ograniczenie zużycia energii pierwotnej w instalacjach opalanych paliwem konwencjonalnym (w tym wypadku węglem), a co za tym idzie - ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, w tym CO₂. Dzięki zastosowaniu w planowanej instalacji, nowoczesnych, wysokosprawnych instalacji oczyszczania spalin

(wielostopniowego systemu oczyszczania spalin), stężenia emitowanych zanieczyszczeń z tej instalacji będą niższe niż byłyby w instalacjach opalanych paliwem konwencjonalnym (węglem kamiennym), gdyby ZOE nie został wybudowany. Najbardziej aktualne wskaźniki emisji CO₂ zostały opracowane przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami (KOBiZE) w dokumencie Wartości opałowe (WO) i wskaźniki emisji CO₂ (WE) w roku 2020 do raportowania w ramach Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji za rok 2023. Określony w cytowanym źródle wskaźnik emisji CO₂ dla ciepłowni (węgiel kamienny) wynosi 94,81 kg/GJ wytwarzanej energii, natomiast w przypadku spalania odpadów komunalnych - niebiogenicznych 91,70 kg/GJ wytwarzanej energii. Poprawność przyjętych wskaźników emisji CO₂ potwierdzają również liczne artykuły i prezentacje uznanego w branży gospodarowania odpadami oraz ciepłowniczej autorytetu - prof. Grzegorza Wielgosińskiego. Uwzględniając powyższe dane zauważyć można, że w przypadku wytwarzania równoważnej ilości energii ze spalania węgla kamiennego oraz paliwa z odpadów, emisja CO₂ będzie porównywalna (nieznacznie niższa) w przypadku spalania paliwa z odpadów. Należy jednak mieć na uwadze, iż zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie warunków technicznych kwalifikowania części energii odzyskanej z termicznego przekształcania odpadów, część emisji CO₂ pochodząca ze spalania frakcji biodegradowalnych odpadów komunalnych może być uwzględniana w bilansie emisji CO₂ jako tzw. „emisja zerowa”. W przypadku frakcji kalorycznych wydzielonych z odpadów komunalnych zawartość części biodegradowalnych będzie najprawdopodobniej niższa niż wynikający z cytowanego rozporządzenia ryczałt. Stąd też, kierując się zasadą ostrożnego podejścia - przyjęto około 30%. Wchodząca do bilansu CO₂ emisja z Instalacji termicznego przekształcania preRDF i RDF będzie zatem pochodziła w 70% z odpadów o wskaźniku emisji 91,70 kg/GJ energii zawartej w jej frakcji odpadów, a w około 30% traktowana jako emisja - 0 kg/GJ." Z raportu zatem wynika, że w ramach instalacji emitowane będą mniejsze ilości CO₂ niż w przypadku źródeł węglowych. W raporcie wskazano także, w planowanej instalacji będzie również dodatkowo produkowana energia elektryczna, która alternatywnie musiałaby zostać wytworzona w innych źródłach węglowych. W ocenie Kolegium kwestia emisji CO₂ została dokładnie przeanalizowana w toku postępowania z uwzględnieniem parametrów i stosowanej technologii przedsięwzięcia. Zauważyć należy, że w postępowaniu o wydanie decyzji środowiskowej jest oceniany wpływ konkretnego przedsięwzięcia na środowisko, a ustalenia winny dotyczyć wyłącznie emisji z tego konkretnego przedsięwzięcia. Bez znaczenia pozostaje odwoływanie się do emisji z innych instalacji, w tym zagranicznych o nieznanych parametrach i stosowanej technologii. Kolegium za orzecznictwem podkreśla, że raport jest dokumentem o szczególnej mocy dowodowej, ponieważ jest to dokument, który musi spełniać określone wymagania prawne i jest sporządzany przez specjalistów posiadających odpowiednią, wiedzę, kwalifikacje i doświadczenie. „Kwestionowanie merytorycznej treści raportu przez strony postępowania możliwe jest wyłącznie na podstawie dokumentu posiadającego taką samą moc dowodową, a więc tzw. kontrraportu czyli opinii sporządzonej również przez osobę posiadającą wiadomości specjalne. Nie jest możliwe zakwestionowanie raportu przez gołosłowne twierdzenia lub odesłanie do ogólnych ustaleń publikacji naukowych.” (tak wyrok Naczelnego Sądu administracyjnego w Warszawie z dnia 13.06.2023r., sygn. akt III OSK 3037/21). Kwestionowanie zatem zapisów raportu przez Towarzystwo na rzecz Ziemi w oparciu o wybrane ogólnodostępne publikacje, nie dotyczące przedmiotowego przedsięwzięcia nie może odnieść skutku.

Kolegium nie znalazło także podstaw do uwzględnienia wniosku ww. Towarzystwa o „zobowiązanie inwestora do uzupełnienia projektu spalarni o węzeł frakcjonowania, waloryzacji i sezonowania żużla”. Zarzut ten dotyczy postępowania z żużłami i popiołami paleniskowymi powstającymi w wyniku procesu termicznego przekształcania odpadów. Towarzystwo zarzuca Inwestorowi, że brak instalacji do waloryzacji i stabilizacji żużła spowoduje, że „pozostałości ze spalania powstające w planowanej spalarni nie będą się nadawały do wykorzystania i będą trafiać do tzw. pseudokulturywacji, czyli na wysypiska odpadów”. Stanowisko Towarzystwa nie zostało poparte żadnymi dowodami, pozostaje w sferze domysłów i przypuszczeń, co czyni podniesiony zarzut całkowicie bezzasadnym. Kolegium zauważa, że nie ma obowiązku prawnego, aby wszystkie instalacje termicznego przekształcania odpadów wyposażone były w instalację waloryzacji żużła. Za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 31.01.2024r., sygn. akt II SA/Kr 1417/23 wskazać przyjdzie, że [cyt.:] „Co się zaś tyczy zarzutu nieobjęcia inwestycją waloryzacji i stabilizacji żużli i popiołów paleniskowych, Sąd wskazuje, że może on być traktowany jako pewien postulat, formułowany przez stronę skarżącą w stosunku do przedsięwzięcia, który jednak dla oceny legalności

zaskarżonej decyzji nie ma znaczenia. Skoro Inwestor nie miał prawnego obowiązku objęcia przedsięwzięciem waloryzacji żużla, należy przyjąć jako wystarczające, wobec całokształtu okoliczności sprawy, wyjaśnienie inwestora, zgodnie z którym żużle i popioły pochodzące z procesu spalania będą przekazywane wykwalifikowanym podmiotom." W przedmiotowej sprawie strona występując z wnioskiem o wydanie decyzji środowiskowej dokonała analizy czy instalacja waloryzacji żużla jest uzasadniona i potrzebna. Jak wielokrotnie wskazywała strona ustalono, że dla przedsięwzięcia nie jest potrzebna ani uzasadniona realizacji instalacji waloryzacji żużla, a żużle i popioły pochodzące z procesu spalania będą po prostu przekazywane wykwalifikowanym podmiotom. W toku postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a w szczególności w toku procedury oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowiska, zostało zweryfikowane jaki wpływ na środowisko będzie mieć planowane do realizacji przedsięwzięcie, i weryfikację tę przedsięwzięcie przeszło pozytywnie. Niezasadne jest tym samym oczekiwanie, by organ I instancji zobowiązał stronę do uwzględnienia takiej instalacji w ramach przedsięwzięcia, skoro wprowadzenie takiego wymogu nie było konieczne. Nie znajduje także uzasadnienia wniosek o zobowiązanie inwestora do uzupełnienia raportu o informacje nt. postępowania ze znajdującymi się w tzw. żużlu niedopałami i przeciwdziałania zagrożeniom związanym z ich występowaniem w pozostałościach spalania odpadów. Podkreślenia wymaga, że badaniu w postępowaniu o wydanie decyzji środowiskowej zostało poddane konkretnie zdefiniowane przedsięwzięcie. Wszelkie zarzuty oparte na przypuszczeniach bez jednoznacznego wykazania, że w przypadku tej konkretnej instalacji takie sytuacje będą miały miejsce, nie może być podstawą do zobowiązania inwestora do wykonania dodatkowych analiz.

Organ odwoławczy nie dopatrył się także naruszenia „art. 66 ust. 5 u.o.o.s w zw. pkt. 5 oraz przypisem 5) załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z 27-01-2014 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. poz. 1169) - poprzez oparcie oceny konieczności porównania proponowanej techniki z BAT, w oparciu o wskazaną w raporcie wartość nominalną, a nie „największą ilość" możliwą do przetworzenia w normalnych warunkach pracy." Zauważyć przyjdzie, że rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 27 sierpnia 2014r. sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości określa rodzaje instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości. Dla takich instalacji wymagane jest uzyskanie pozwolenia zintegrowanego i instalacje te muszą spełniać wymagania ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik (BAT). Zgodnie z pkt 5 ppkt 2 lit. a załącznika do rozporządzenia do instalacji takich zaliczane są instalacje do termicznego przekształcania odpadów innych niż niebezpieczne o zdolności przetwarzania ponad 3 tony na godzinę, przy czym przez zdolność przetwarzania rozumie się „największą ilość określonego odpadu lub odpadów, która może być przetworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji." Planowane przedsięwzięcie jest instalacją o maksymalnej godzinowej mocy przerobowej spalanych odpadów wynoszącej 2,95 tony. Jak wskazano w raporcie [cyt.:] „Zgodnie z założeniami planowana jest budowa Zakładu Odzysku Energii w Tychach, którego maksymalna moc przerobowa będzie wynosiła 2,95 Mg/h, co przy uwzględnieniu zakładanego maksymalnego rocznego czasu pracy na poziomie 8 500 h/rok będzie równe maksymalnej rocznej masie spalanych odpadów na poziomie 25 075 Mg/rok." Odpowiedni warunek został też zamieszczony w zaskarżonej decyzji w pkt A.I ppkt 1 „Nominalna godzinowa wydajność instalacji będzie wynosiła 2,95 Mg/h. Odzyskana w ramach procesu energia cieplna, będzie kierowana do miejskiej sieci ciepłowniczej." Argumentacja dotycząca tego, że wbrew temu, że instalacja będzie mieć nominalną wydajność godzinową na poziomie 2,95 Mg/h, możliwe będzie - chociażby omyłkowo - przetworzenie 3 Mg/h jest twierdzeniem całkowicie gołosłownym i nie popartym żadnymi dowodami. Jak wskazała strona w piśmie z 27.05.2024r. ustalając zdolność przetwarzania danej instalacji należy bazować na dokumentacji technicznej danej instalacji, a nie na hipotetycznych scenariuszach awarii czy omyłek. Przedsięwzięcie będzie funkcjonować w oparciu o automatyczny system podawania odpadów oraz odpowiednie systemy kontrolne. Z kolei w kwestii dostaw paliwa, strona podkreśliła ścisłą kontrolę masy odpadów zarówno dostarczanych do przetworzenia jak również wytworzonych w procesie termicznego przekształcania (ilości odpadów są ewidencjonowane, sporządzane są sprawozdania, dane te podlegają kontroli właściwych organów). Twierdzenia, że instalacje projektowane są tak, by uwzględnić znacznie wyższe wartości wydajności niż wartości nominalne, i że to miałyby przemawiać za zignorowaniem nominalnej wydajności podawanej przez

producenta, jest nieporozumieniem. Przyjmowanie dla poszczególnych instalacji wyższych parametrów projektowych wynika zarówno z przepisów prawa (bezpieczeństwo funkcjonowania czy odpowiedzialność projektanta i wytwórcy urządzeń), ale też z norm właściwych dla danej branży czy wieloletnich doświadczeń profesjonalnych dostawców technologii. Należy podkreślić, że zarówno w świetle raportu, jak i decyzji środowiskowej nominalna (a więc maksymalna w normalnych warunkach pracy) wydajność przedsięwzięcia wynosi 2,95 Mg/h. Roczną wydajność (przepustowość instalacji) wyznacza się jako iloczyn godzin pracy i godzinowej zakładanej przepustowości. W przypadku ograniczenia dyspozycyjności przedsięwzięcia na skutek planowanych lub nieplanowanych przestoju, masa odpadów przetworzonych w ciągu roku będzie nie większa niż iloczyn maksymalnej godzinowej wydajności termicznego przekształcania, tj. 2,95 Mg/h oraz rzeczywistego czasu pracy przedsięwzięcia. Prawdłowo zatem ustalono, że przedsięwzięcie nie wymaga uzyskania pozwolenia zintegrowanego i nie podlega pod konkluzje BAT. Z tego wynika, że zarzut dotyczący błędów dotyczących BAT jest całkowicie bezzasadny.

Kolegium nie dopatrzyło się także naruszenia „art. 66 ust. 1 pkt 3b) u.o.o.ś. poprzez wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia, podczas, gdy raport OOS nie uwzględnia niezorganizowanych emisji lotnych związków organicznych na obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia.” Raport jako dokumentem o szczególnej mocy dowodowej, został pozytywnie zweryfikowany przez Regionalnego Dyrektora Ochrony środowiska w Katowicach i organ I instancji. Analizy przedstawione w raporcie dotyczące jakości powietrza i emisji należało zatem uznać za kompletne i wystarczające do wydania orzeczenia w sprawie.

Nie sposób zgodzić się, iżby naruszony został „art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś. poprzez wskazanie jako alternatywnego wariantu - z kotłem fluidalnym, który nie stanowi rzeczywistej alternatywy dla planowanego przedsięwzięcia, a jedynie alternatywę jednego elementu, planowanej instalacji - która w istocie pozostaje taka sama". Zarzut ten jest chybiony. Zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy – oos „Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać informacje umożliwiające analizę kryteriów wymienionych w art. 62 ust. 1 oraz zawierać: (...) 5) opis wariantów przedsięwzięcia uwzględniający szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania na środowisko, ze wskazaniem wariantu wybranego do realizacji, racjonalnego wariantu alternatywnego oraz racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska; racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska może być tożsamy z wariantem wybranym do realizacji albo racjonalnym wariantem alternatywnym". W wyroku Naczelnego Sądu administracyjnego w Warszawie z dnia 20.04.2021r., sygn. akt III OK 269/21 Sąd ten wskazał, że [cyt.:] „Warianty przedsięwzięcia powinny się różnić przede wszystkim pod względem sposobu, w jaki przedsięwzięcie w każdym z tych wariantów będzie oddziaływać na środowisko, ponieważ ich rolą jest wskazanie alternatywnych rozwiązań pozwalających to środowisko chronić w jak najpełniejszym wymiarze.” Głównym wyznacznikiem zróżnicowania wariantów jest zatem ich sposób oddziaływania na środowisko. Podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w wyroku z dnia 14.09.2021r., sygn. akt II SA/OI 372/21 wskazał, że [cyt.:] „Wariant ma charakter pozorny, gdy nie zawiera żadnych alternatywnych rozwiązań dotyczących np. procesu technologicznego, czy też wykorzystywanych maszyn i urządzeń. Warianty przedsięwzięcia powinny się zaś różnić przede wszystkim pod względem sposobu, w jaki przedsięwzięcie w każdym z tych wariantów będzie oddziaływać na środowisko, ponieważ ich rolą jest wskazanie alternatywnych rozwiązań pozwalających to środowisko chronić w jak najpełniejszym wymiarze.” W ocenie Kolegium racjonalny wariant alternatywny opisany w rozdziale 9.2. raportu spełnia powyższe wymagania. Dodatkowo jak wyjaśniła strona w piśmie z 27.05.2024r. różnica pomiędzy wariantem wybranym do realizacji a alternatywnym nie ogranicza się do zmiany jednego elementu przedsięwzięcia, jakim jest kocioł fluidalny. Zastosowanie bowiem kotła fluidalnego oznacza bardzo istotną zmianę w technologii termicznego przekształcania odpadów. Jak wskazano w raporcie „Wariant ten różni się od wariantu proponowanego przez wnioskodawcę głównie wykorzystaną technologią termicznego przekształcania, tj. technologią fluidalną. Różnica ta powoduje zmianę oddziaływania planowanego przedsięwzięcia głównie w obszarze oddziaływania na klimat akustyczny, oddziaływania na wody powierzchniowe i podziemne oraz oddziaływania na powierzchnię ziemi, z uwzględnieniem ruchów masowych ziemi (gospodarka odpadami), co zostało opisane w poniższych rozdziałach. Szczegóły związane z różnicami w tych oddziaływaniach zostały zaprezentowane w rozdziale 11 raportu. Również wariant alternatywny od wariantu proponowanego przez wnioskodawcę różni się szeregiem rozwiązań technologicznych oraz sposobem przygotowania wsadu do termicznego przekształcania (odpowiednie rozdrobnienie) (Raport

s. 102). Ewidentnie wariant racjonalny alternatywny różni się od wariantu preferowanego: (a) zastosowaną technologią termicznego przekształcania odpadów; (b) oddziaływaniem na środowisko w zakresie oddziaływania na klimat akustyczny, wody powierzchniowe i podziemne oraz na powierzchnię ziemi; (c) przyjętymi rozwiązaniami technologicznymi oraz sposobem przygotowania wsadu do termicznego przekształcania. Kolegium nie znalazło podstaw aby kwestionować udzielone wyjaśnienia, strona w raporcie przedstawiła opis racjonalnego wariantu alternatywnego zgodny z przepisami prawa, a więc podniesiony zarzut jest całkowicie bezzasadny. Nie sposób też podzielić zarzutu o braku wyliczeń w zakresie efektywności energetycznej przedsięwzięcia i naruszenia art. 66 ust. 1 pkt 1 lit a i b ustawy – ooś. Zgodnie tym przepisem raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać informacje umożliwiające analizę kryteriów wymienionych w art. 62 ust. 1 oraz zawierać: 1) opis planowanego przedsięwzięcia, a w szczególności: a) charakterystykę całego przedsięwzięcia i warunki użytkowania terenu w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania, w tym w odniesieniu do obszarów szczególnego zagrożenia powodzią w rozumieniu art. 16 pkt 34 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, b) główne cechy charakterystyczne procesów produkcyjnych. Takie informacje zostały zamieszczone w raporcie, jednocześnie przepisy ustawy nie wymagają podawania w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko obliczeń w zakresie efektywności energetycznej. Zatem nie ma takiego obowiązku prawnego, którego niedopełnienie zostało zarzucone stronie. Należy też zauważyć, że na etapie wydawania decyzji środowiskowej ustalane są projektowane parametry przedsięwzięcia, a nie ostateczna wartość efektywności energetycznej przedsięwzięcia.

W odwołaniu stron reprezentowanych przez pełnomocnika zarzucono również stronie brak odniesienia się w raporcie do dokumentów strategicznych wbrew wymogowi art. 66 ust. 1 pkt 11a ustawy – ooś, co dotyczy odniesienia się do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 („Taksonomia”). Wskazać przyjdzie, że dokument ten nie jest dokumentem strategicznym, w rozumieniu art. 66 ust. 1 pkt 11a ustawy. Jest to unijny akt prawny, mający na celu określenie kryteriów „działalności zrównoważonej środowiskowo” na potrzeby finansowania oraz raportowania w zakresie zrównoważonego rozwoju przez przedsiębiorstwa objęte obowiązkiem takiego raportowania. Przepisy rozporządzenia pozostają bez znaczenia w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, gdyż żadne przepisy ustawy nie wskazują na konieczność stosowania tego rozporządzenia w postępowaniu o wydanie decyzji środowiskowej. To, czy przedsięwzięcie na potrzeby udzielenia finansowania lub na potrzeby sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju będzie kwalifikowane jako inwestycja zrównoważona środowiskowo czy nie, nie ma najmniejszego znaczenia w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 17.01.2023r. sygn. akt II SA/Łd 328/22, Sąd ten wskazał, że [cyt.:] „Należy również podzielić argumentację pełnomocnika Spółki, że niezasadny jest wreszcie zarzut skargi, iż żaden z organów nie wziął po uwagę Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (...). Uwadze strony skarżącej bowiem umknęły przepisy art. 1 określającego jego przedmiot i zakres zastosowania. Nie obejmuje on w szczególności kwestii i ocen oddziaływania na środowisko (które zresztą są regulowane przez prawo Unii Europejskiej implementowane do prawa państw członkowskich) oraz wydawania pozwoleń na budowę, które są regulowane odrębnymi przepisami.” Bezpodstawny jest także zarzut odwołania dotyczący braku „uwzględnienia w raporcie najnowszego komunikatu Komisji Europejskiej w zakresie przetwarzania odpadów w energię w gospodarce o obiegu zamkniętym”, nie jest to bowiem akt prawny ani nawet dokument strategiczny. Komunikat ten dotyczy rozporządzenia delegowanego do Taksonomii i przez to, jak wyżej wskazano, jest bez znaczenia dla przedmiotowego postępowania.

Kolegium nie podzieliło także zarzutu naruszenia art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b i c ustawy - ooś poprzez zaniechanie ustalenia istotnych warunków korzystania ze środowiska dotyczących:

- stosowania kontrolowanego podciśnienia w hali (bunkrze) magazynowania odpadów do przetworzenia w instalacji, w celu minimalizacji uciążliwości odorowych,
- zastosowania śluz lub bram szybkieżnych na wjeździe do hali (bunkra) magazynowania odpadów, w celu minimalizacji uciążliwości odorowych,

- zastosowanie odpowiednich technik budowlanych zabezpieczających budynki przed ewentualnymi wstrząsami oraz osiadaniem, wynikającymi z eksploatacji pobliskich wyrobisk podziemnych.

Jak wynika z akt sprawy przewidziano szereg rozwiązań ograniczających i eliminujących uciążliwości zapachowe, co znalazło odzwierciedlenie w warunkach nałożonych w decyzji środowiskowej i jej uzasadnieniu. Przedsięwzięcie, jak i sama jego konstrukcja, zostało poddane ocenie w tym także pozytywnie uzgodnione przez organ wyspecjalizowany, jakim jest Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach. Kolegium nie znalazło podstaw, aby podważyć poczynione ustalenia.

Kolegium nie stwierdziło także naruszenia art. 10 § 1 k.p.a. W odwołaniu stron reprezentowanych przez pełnomocnika zarzucono brak ponowienia obwieszczenia o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, mimo że od wcześniejszego obwieszczenia do akt sprawy wpłynął wniosek pełnomocnika stron i wniosek Inwestora o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. Za wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23.11.2023r., sygn. akt II OSK 563/21 wskazać przyjdzie, że [cyt.:] „Dla skuteczności zarzutu pozbawienia strony możliwości czynnego udziału w toczącym się postępowaniu administracyjnym koniecznym jest wykazanie, że zarzucane uchybienie uniemożliwiło stronie przeprowadzenie konkretnych czynności procesowych, a w następstwie realizację przysługujących jej praw i nie mogło być konwalidowane na późniejszych etapach tego postępowania, jak również, że naruszenie to miało istotny wpływ na wynik sprawy. To do strony stawiającej zarzut należy więc wykazanie istnienia związku przyczynowego między naruszeniem przepisów postępowania, a wynikiem sprawy strona powinna wykazać, że niezawiadomienie jej przed wydaniem decyzji o zebraniu materiału dowodowego i możliwości składania wniosków dowodowych uniemożliwiło jej dokonanie w danym postępowaniu konkretnej czynności procesowej. Naruszenie art. 10 § 1 k.p.a. ocenić należy z punktu widzenia uniemożliwienia stronie podjęcia konkretnie wskazanej czynności procesowej oraz wpływu tego uchybienia na wynik sprawy.” Strony działające przez pełnomocnika nie wykazały jakiej to konkretnie czynności uniemożliwił im podjęcie organ I instancji nie dokonując ponownego obwieszczenia i jaki to miało wpływ na wynik postępowania. Kolegium zauważa, że brak ponowienia obwieszczenia o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, w ocenie Kolegium nie miał istotnego wpływu na wynik przeprowadzonego postępowania, a organ I instancji odniósł się do wniosku pełnomocnika stron z 26.09.2023r. w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wykazując niezasadność zawartego w nim żądania. Wniosek zawarty w tym piśmie został ponowiony w odwołaniu, a Kolegium odniosło się już powyżej do treści żądania zawartego w tym wniosku. Natomiast, jeżeli chodzi o uniemożliwienie stronom odniesienia się do treści wniosku Inwestora z 28.09.2023r. o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, to zwrócić przyjdzie uwagę, że nadanie tego rygoru może nastąpić z urzędu lub na wniosek strony, jednakże ocena, czy istnieją przesłanki nadania decyzji nieostatecznej rygoru natychmiastowej wykonalności, należy do organu, który wydał decyzję. W przedmiotowej sprawie wniosek strony miał na celu umotywowanie wystąpienia z takim żądaniem, ocena zasadności nadania tego rygoru należała zaś do organu I instancji, którą przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Kolegium nie dopatrzyło się w działaniu organu I instancji uchybień. Organ ten rozważył bowiem przesłanki nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności ze względu na ważny interes społeczny - przedsięwzięcie wpisuje się bowiem niewątpliwie w potrzeby ochrony środowiska związane ze zwiększeniem efektywności gospodarki odpadowej poprzez zmniejszanie ilości składowania odpadów, oraz ze względu na wyjątkowo ważny interes strony przejawiający się w generowaniu kosztów związanych z przedłużającym się procesem zmierzającym do uzyskania decyzji inwestycyjnych.

W odniesieniu do pozostałych zarzutów wskazać przyjdzie, że przedłożony w sprawie raport został pozytywnie zweryfikowany przez organ I instancji i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach. Został on przy tym uznany za kompletny i spełniający wymogi prawa. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko stanowi zasadniczy dowód w sprawie dotyczącej środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Pomimo, iż jest dokumentem prywatnym, to jednak jest on dokumentem opracowywanym przez osoby posiadające wiadomości specjalne, wiedzę specjalistyczną z danej dziedziny i z tego względu kwestionowanie merytorycznej treści raportu przez strony postępowania możliwe jest wyłącznie na podstawie dokumentu posiadającego taką samą moc dowodową, a więc tzw. kontrraportu, czyli opinii sporządzonej również przez osobę posiadającą wiadomości specjalne, na co już zwrócono uwagę w uzasadnieniu niniejszej decyzji. Nie jest więc możliwe zakwestionowanie raportu przez gołosłowne twierdzenia lub odesłanie do ogólnych ustaleń publikacji naukowych. Dlatego też podniesionych w odwołaniach zarzutów kwestionujących

merytoryczną zawartość tego dokumentu bez przedstawienia dokumentów posiadających taką samą moc dowodową, nie sposób było uznać za zasadne.

Reasumując Kolegium podziela ustalenia organu I instancji dokonane w postępowaniu. Kolegium doszło do takich samych wniosków jak organ I instancji. Został zebrany cały materiał dowodowy niezbędny do wydania rozstrzygnięcia w sprawie, a także został zapewniony stronom i ich pełnomocnikom czynny udział w sprawie.

Z uwagi na powyższe zaskarżona decyzja zasługuje na pozostawienie w obrocie prawnym.

Odnosząc się do pozostałych treści odwołań i pism uzupełniających Kolegium wskazuje, że nie stwierdziło ich słuszności. W ocenie Kolegium zaskarżona decyzja organu I instancji nie zawiera wad, czego konsekwencją jest utrzymanie zaskarżonej decyzji w mocy. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest etapem procesu inwestycyjnego, kolejne stadia tego procesu mogą prowadzić do uzyskania rozstrzygnięć, których wykonanie wiąże się z uzyskaniem określonych uprawnień lub nałożeniem obowiązków. Decyzja taka stwierdza warunki i wymogi jakie powinny zostać zachowane przy realizacji inwestycji. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia jest decyzją związaną. Z treści przepisów ustawy wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji, w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w przepisach prawnych, stanowiących podstawę wydania decyzji negatywnej odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań, które Kolegium powyżej wskazało. Za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z 6.06.2023r. sygn. akt II SA/Lu 285/23, (LEX nr 3580815) wskazać przyjdzie, że [cyt.:] „Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest decyzją uznaniową, lecz ma charakter związany, co oznacza że odmowa ustalenia środowiskowych uwarunkowań może nastąpić jedynie w przypadkach określonych w ustawie. Przesłanki odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia stanowią: - niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 u.i.o.ś.), - brak zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w innym wariantcie, niż wariant proponowany przez wnioskodawcę jeżeli w stosunku do proponowanego zaistniały przesłanki odmowy uzgodnienia warunków realizacji (art. 81 ust. 1 u.i.o.ś.), - wykazanie znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000 (art. 81 ust. 2 u.i.o.ś.), - wykazanie, że przedsięwzięcie może wpływać negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 Prawa wodnego (art. 81 ust. 3 u.i.o.ś.). (...). Okoliczność negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, sama w sobie, nie stanowi podstawy do odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia. Co więcej zauważyć należy, że negatywne oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia na środowisko stanowi typową i nieodłączną cechę przedsięwzięć, co do których wydawana jest decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach. Także sama nieodwracalność, czy też trwałość negatywnego oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko, nie jest okolicznością, która uzasadnia wydanie decyzji odmownej. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa bowiem wpływ planowanego przedsięwzięcia na środowisko i wymagania, jakie powinny być spełnione, aby minimalizować skutki negatywnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko. Oczywiście optymalnym byłoby, aby określając warunki realizacji przedsięwzięcia w ogóle wyeliminować negatywny wpływ inwestycji na środowisko. Jest to jednakże postulat trudny, czy wręcz niemożliwy do zrealizowania, w związku z czym typowy cel decyzji środowiskowej polega na takim ukształtowaniu planowanego przedsięwzięcia, aby przedsięwzięcie w możliwie najmniejszym stopniu pogorszyło lub wpłynęło na stan otoczenia.” W przedmiotowej sprawie brak było podstaw do odmowy wydania decyzji środowiskowej, przy czym organ I instancji mając na uwadze potrzebę ochrony środowiska oraz zdrowie, życie i bezpieczeństwo ludności określił w tym zakresie warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia. Nadto organ I instancji przeprowadził postępowanie z poszanowaniem przepisów proceduralnych, w tym zapewnił wszystkim stronom czynny udział od dnia wszczęcia postępowania w sprawie do dnia wydania zaskarżonej obecnie decyzji, tj. zachowując wymogi art. 10 § 1 kpa. Zatem Kolegium nie dopatrzyło się uchybień i nie znalazło podstaw do wyeliminowania decyzji tego organu z obrotu prawnego. Z akt sprawy wynika, że planowane przedsięwzięcie zostało podane analizie przez wyspecjalizowane organy współdziałające, co zostało wyżej już wskazane. Organy te nie dopatrzyły się w tym zakresie zagrożenia. Stwierdzić przyjdzie, iż utrwalone w aktach sprawy okoliczności stanu faktycznego były wystarczające do podjęcia rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Organ I instancji przeprowadził wszystkie dowody niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy i ocenił je we wzajemnej łączności zgodnie z

zasadami swobodnej oceny dowodów, zatem nie naruszono art. 80 kpa. Nie uprawnione było przy tym, jak chce tego stowarzyszenie Towarzystwo na rzecz Ziemi włączenie do materiału dowodowego i badanie przedłożonego w sprawie raportu o oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko w oparciu o informacje zawarte na stronach internetowych w dodatku prezentowanych w języku angielskim. Przypomnieć należy, że językiem urzędowym w Polsce jest język polski, co przesądza o braku przydatności tych informacji dla celów przeprowadzonego postępowania, tym bardziej że nie przedstawiono tłumaczenia tych informacji w języku polskim. Gdy zaś chodzi o ujawnienia zasadności przesłanek, którymi kierował się organ I instancji przy wydawaniu decyzji, to stwierdzić przyjdzie, że organ w pełni uczynił zadość art. 107 § 3 kpa w zw. art. 85 ust. 2 ustawy – ooś w zw. z art. 11 kpa. Z uzasadnienia bowiem zaskarżonej decyzji wynika, że organ wskazał motywy wydanego rozstrzygnięcia, wziął pod uwagę i wskazał w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa, ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, uzgodnienie, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy – ooś oraz powody dla których nie wystąpił o wyrażenie stanowisk pozostałych organów współdziałających w sprawie, tj. Dyrektora Zarządu Zlewni w Katowicach Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Tychach. Z uwagi na troskę o lokalną społeczność wskazał także i wyjaśnił potrzebę przeprowadzenia analizy porealizacyjnej przedsięwzięcia. Wyjaśnił również czym się kierował określając warunki środowiskowe decyzji. Organ I instancji wypełnił także zalecenia Kolegium wskazane w uprzednio wydanej decyzji z 18.11.2022r. nr SKO.OS/41.9/467/2022/12687/KK. Kolegium nie dopatrzyło się także uchybień w postanowieniu Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z 4.08.2023r. z przyczyn wskazanych już powyżej w uzasadnieniu niniejszego orzeczenia. Jednocześnie Kolegium dostrzegło, że postanowienie to zawiera błąd w zapisach dotyczących reagenta wapiennego Ca(OH)_2 . W postanowieniu organu współdziałającego wpisano Ca(OH) , natomiast w decyzji środowiskowej organ I instancji, pomimo związania uzgodnieniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z 4.08.2024r., wychwycił błąd i prawidłowo wpisał Ca(OH)_2 . Prawidłowość zapisu decyzji środowiskowej w tym zakresie wynika z akt sprawy, a przede wszystkim z raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, który został uznany za prawidłowy, kompletny i aktualny. Błąd w postanowieniu organu współdziałającego z 4.08.2023r. ma charakter oczywisty, łatwo dostrzegalny poprzez proste zestawienie z treścią raportu, i pozostaje bez wpływu na wynik przeprowadzonego postępowania. Dlatego też nie mógł się stać podstawą do uchylenia tego postanowienia, a co za tym idzie decyzji środowiskowej. Nie było także uchybieniem ponowne uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia, a to z uwagi na to, że o uzgodnienie takie wystąpił organ I instancji, a Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach nie mógł podtrzymać swojego dotychczasowego stanowiska, lecz obowiązany był do ponownego wydania postanowienia uzgadniającego, które nie różniło się znacząco od uzgodnienia z 20.01.2022r.

Mając zatem powyższe na uwadze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach orzekło na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa jak w sentencji, utrzymując w mocy decyzję organu I instancji.

Należy zwrócić uwagę, że przepis art. 138 § 1 pkt. 1 kpa nie określa przesłanek do podjęcia przez organ odwoławczy decyzji utrzymującej w mocy decyzję organu I instancji, niemniej jednak należy zauważyć, że utrzymanie w mocy decyzji organu I instancji jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie narusza ona przepisów materialnych i procesowych. Przedmiotem postępowania odwoławczego nie jest bowiem jedynie weryfikacja decyzji, a ponowne rozpoznanie sprawy administracyjnej. Zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą jest wyznaczany zakresem rozstrzygnięcia sprawy decyzją organu I instancji, a więc musi zachodzić tożsamość podmiotowa i przedmiotowa sprawy. Organ odwoławczy jest obowiązany ocenić prawidłowość zaskarżonej decyzji nie tylko w granicach zarzutów przedstawionych w odwołaniu, lecz także pod kątem przepisów prawa materialnego i procesowego, które mają zastosowanie w sprawie rozstrzygniętej zaskarżoną decyzją. Ocena ta nie powinna być jedynie formalna w znaczeniu przyjętym dla kasacyjnego modelu orzekania, lecz powinna być poprzedzona, o ile jest to konieczne dla sprawdzenia zasadności i poprawności decyzji, przeprowadzeniem stosownego postępowania wyjaśniającego. Ponadto należy zauważyć, że - jak stwierdza np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 9 grudnia 2015r., sygn. akt II SA/Rz 1074/15, LEX nr 1949073 [cyt.:] „W orzecznictwie, zachowującym aktualność także po nowelizacji art. 138 § 2 k.p.a. (dokonanej ustawą z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2011 r. Nr 6, poz. 18 z późn. zm.),

podkreśla się, że decyzja kasacyjna powodująca przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji nie może być podjęta w sytuacjach innych niż te, które zostały określone w art. 138 § 2 k.p.a. Żadne inne wady postępowania, ani wady decyzji podjętej w I instancji nie dają organowi odwoławczemu podstaw do wydania decyzji kasacyjnej, bowiem niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca art. 138 § 2 k.p.a. (wyrok NSA z 25 maja 1983 r. II SA 403/83 - ONSA 1983/1/38, wyrok NSA z 29 kwietnia 1998 r. I SA/Łd 166/97 – niepubl.)”. Decyzję kasacyjną organ odwoławczy może zatem podjąć w sytuacji, gdy organ I instancji w ogóle nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego albo przeprowadzone postępowanie wyjaśniające nie jest wystarczające do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy i jednocześnie brak jest podstaw do zastosowania przez organ odwoławczy przepisu art. 136 kpa. tj. przeprowadzenia przez ten organ uzupełniającego postępowania dowodowego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach z powyższych względów nie znalazło również podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji w całości albo w części i w tym zakresie orzeczenia co do istoty sprawy albo do uchylenia tej decyzji w całości albo w części i umorzenia postępowania I instancji w całości albo w części (art. 138 § 1 pkt. 2 kpa). Nie ma także podstaw prawnych do umorzenia postępowania odwoławczego (art. 138 § 1 pkt. 3 kpa).

Utrzymanie zatem w mocy decyzji organu I instancji ma miejsce wówczas, gdy dokonana przez organ odwoławczy ocena sprawy jest zbieżna ze stanowiskiem organu działającego w I instancji. Taka sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego odwoławczego z uwzględnieniem powyższych zasad stwierdza, że zaskarżoną decyzję należy pozostawić w obrocie prawnym.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Decyzja niniejsza, w myśl art. 16 § 1 kpa jest ostateczna.

Pouczenie

Na niniejszą decyzję, każdemu, kto ma w tym interes prawny, służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne skargi określają art. 46, 47, art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r., poz. 935).

Wniesienie skargi na niniejszą decyzję wymaga uiszczenia **wpisu stałego w wysokości 200 zł**.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy - o oś w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy oraz art. 85 ust. 3 ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu I instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

CZŁONEK Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach	CZŁONEK Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach	CZŁONEK Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach
Anna Kajzerek-Dziwoki (na oryginalne właściwy podpis)	Kamila Koziara (na oryginalne właściwy podpis)	Katarzyna Stebnicka (na oryginalne właściwy podpis)

Otrzymują:

1. Adwokat P. Mateusz Utrata – pełnomocnik spółki Instalmedia Sp. z o.o.
Kancelaria Adwokacka Bartosz Synowiec
40-480 Katowice, ul. Kościuszki 38/7
2. Instalmedia Sp. z o.o
43-100 Tychy, ul. Targiela 8
3. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach
40-127 Katowice, Pl. Grunwaldzki 8-10
4. Adwokat P. Krzysztof Drewniak – pełnomocnik przedsiębiorców wymienionych w komparycji niniejszej decyzji

Adres do doręczeń:

Drewniak i Wróblewski Adwokaci Sp. p.
32-600 Oświęcim, ul. Mickiewicza 3A

5. Towarzystwo na rzecz Ziemi
32-600 Oświęcim, ul. Leszczyńska 7
6. Pozostałe strony – w trybie art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko x 3
7. Gmina Tychy
43-100 Tychy, Al. Niepodległości 49
8. Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta Miasta Tychy
43-100 Tychy, Al. Niepodległości 49
9. Prezydent Miasta Katowice
40-098 Katowice, ul. Młyńska 4
10. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Tychach, 43-100 Tychy, ul. Budowlanych 131– do wiadomości
11. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, Dyrektor Zarządu Zlewni w Katowicach, 40-127 Katowice, P. Grunwaldzki 8-10 – do wiadomości
12. Aa- BE 10